HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 1/2015 Cena $ 2.50 JANUARY 2015

Panna Maria Matka jednoty

V evangeliu sv. Lukáše v příběhu Navštívení čteme, jak Alžběta zvolala: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod tvého života. Čím jsem si zasloužila, že matka mého Pána přichází ke mně?" Slovo Pán zde zastupuje hebrejské jméno YHWH, které židé z převeliké úcty nevyslovovali, ale nahrazovali slovem Adonai (řecky Kyrios = Pán). A tak titul „Matka Páně" můžeme přetlumočit jako „Matka Boží". Když Lukáš popisuje Zvěstování, používá pro zastínění Duchem Svatým při početí výraz „episkiadzen" (zahalit, zastínit), který Septuaginta užívá pro oblačný sloup nad Archou. A když popisuje setkání těhotných matek, Alžběty a Marie, používá pro Janův pohyb v těle matky výraz „skirtan" (radostné poskakování), jako když se v Septuaginte hovoří o posvátném tanci krále Davida před Archou. V tomto případě tedy nešlo o běžný pohyb dítěte v těle matky, ale o jakýsi posvátný tanec vyznavače. Maria je pro nás tím, čím pro židy Archa. Maria je stále Božím příbytkem, místem, kde Bůh přebývá a nejen v době svého těhotenství, protože Kristus, kterého počala z Ducha Svatého a tělesně porodila v Betlémě, duchovně v ní stále žije a přebývá.

Boží mateřství P. Marie je i dnes příležitostí k setkání a společnou základnou všech křesťanů. Z něho je možné vycházet, abychom dosáhli shody v tom, jaké místo zaujímá Marie ve víře. Toto je jediný ekumenický titul nejen podle práva, protože jej definoval ekumenický koncil v Efezu, ale i faktický, protože ho uznávají všechny křesťanské církve. Martin Luther říká: „V titulu Bohorodička je obsažena veškerá její čest. Nikdo nemůže říci jí nebo o ní nic většího, i kdyby měl tolik jazyků, jako je stébel trávy, hvězd na nebi a písku v moři. I naše srdce má uvažovat, co to znamená být Matkou Boha." A ve formuli víry složené po jeho smrti čteme: „Věříme, učíme a vyznáváme, že Maria je právem nazývána Bohorodičkou a že jí skutečně je."

Zvláštním způsobem si připomínáme Velehradské paladium – Obraz Matky křesťanské jednoty. V první třetině 20. století se stal Velehrad místem setkávání kultur Východu a Západu prostřednictvím tzv. unionistických sjezdů. Toto duchovní klima dalo podnět k úpravě prostoru, který by unionistické snahy ztělesňoval. Nabízela se místnost, která před zrušením cisterciáckého kláštera sloužila jako zimní sakristie a posléze jako skladiště. K úpravě na kapli P. Marie unie (dnes nazývané Matky křesťanské jednoty) došlo v roce 1937. Iniciátorem realizace se stal P. Josef Jaroš SJ, jezuitský profesor na Papežském misijním ústavě. Toužil vrátit Velehradu jeho palladium, kterým mohl být před husitskými bouřemi – podobně jako u jiných cisterciáckých klášterů – mariánský obraz. Dílo mělo vyjádřit, že: „Matka Páně je v duchu cyrilometodějské - velehradské tradice hlavní záštitou velikého obrodného a sjednocovacího velehradského díla."

P. Jaroš, pražský rodák, volil za základ svého obrazu obraz Matky Boží „u jeslí" v Maria Maggiore v Římě, který má vztah k svatým bratřím. Tento obraz byl totiž v bazilice Santa Maria Maggiore uctíván již v 9. století. Právě v tomto kostele papež Hadrián II. položil roku 868 na oltář slovanské bohoslužebné knihy a tím je před zraky Konstantina a Metoděje schválil. Tato volba byla velmi šťastná, dala možnost budovat z Velehradu oblouk do Říma, druhý pak na Svatou Rus.

Obraz Matky jednoty vytvořil v roce 1919 prof. Emanuel Dítě. Ve srovnání s předlohou provedl malíř ve tváři Bohorodičky harmonizaci a také v dalších detailech zohlednil epochu, v níž žil. Ztratil se tak přísnější výraz Marie, celkový byzantský charakter obrazu však zůstal zachován. Ikonograficky se obraz hlásí k typu mariánských ikon tzv. Hodégétrie – vůdkyně na cestách, kterých prototyp se připisuje sv. Lukáši. Podle celé řady legend se sv. Lukáš marně pokoušel zachytit podobu Panny Marie. Když však Panna Maria vztáhla nad obraz ruku, zjevila se na něm její podoba.

Stojící Panna Maria má kolem hlavy tmavý plášť (maforion) se zlatým lemem. U tohoto typu zobrazení se setkáváme se třemi hvězdami na plášti, které symbolizují panenství Panny Marie před porodem, během něj i po porodu. Na velehradském obraze se setkáváme pouze s jednou hvězdou na pravém rameni a s křížem na čele Bohorodičky, který je v tomto případě synonymem hvězdy.

Třetí hvězdu kryje svým tělem Kristus oblečený do zlaté řízy (chitonu), kterého drží Maria na svém levém boku. Bohorodička má kolem hlavy svatozář, do níž je vepsán nápis: Já jsem matka krásného milování. Jezulátko má vepsáno kolem hlavy slova: Beránku Boží, daruj nám mír. V rukou drží knihu na znamení, že je vtěleným Slovem (Logem). Gesto ruky se dvěma nataženými prsty je poukazem na dvě přirozenosti Krista. Reliéfně tepané zlacené pozadí symbolizuje nebeskou slávu. Můžeme v něm spatřit řecký nápis MP ΘΥ – Métér Theou – „Matka Boží."

Obraz je malován na bronzový plát. Podklad tvoří dubové dřevo. Bohatě zdobený rám se zlaceného bronzu nese v horní lunetě reliéf dvou klanících se andělů kolem svatováclavské královské koruny, nad níž je v medailonu uložen trn z trnové koruny, jak hlásá i nápis „Zde jest trn z koruny Kristovy". Samotný vrchol obrazu tvoří kříž. V postranních pásech a dole jsou miniatury českých patronů s relikviemi (sv. Ludmila, sv. Václav, sv. Cyril a Metoděj, sv. Jan Nepomucký, sv. Jan Sarkander, sv. Josef, sv. Kliment). Ve spodních rozích je zobrazen příchod Cyrila a Metoděje na Moravu a přijetí pállia od papeže Hadriána II.

Uprostřed pod ikonou se ve větším oválu nachází relikvie sv. Josafata. Je to v hutných zkratkách celá historie ideje cyrilometodějské – svatováclavské. Rám je posázen 43 polodrahokamy. Obraz obtáčí část textu ze svatováclavského chorálu: „Maria, Matko žádoucí, Tys Královna všemohoucí, prosiž za nás za křesťany svého Syna Hospodina. Kyrie eleison." Obraz je umístěn v apsidě na mramorovém oltáři, který byl navržen K. Madlmayrem podle starokřesťanského vzoru.

5. července 1993 byl na Velehradě zasvěcen český národ Panně Marii. Stalo se tak na Stojanově nádvoří právě před mozaikou věrně interpretující obraz Panny Marie matky křesťanské jednoty. Přání P. Jaroše SJ se vyplnilo a Velehrad získal své paládium. Společně s Olivovým oltářem a hrobem arcibiskupa Stojana a dnes i s hrobem kard. Tomáše Špidlíka, SJ je kaple Matky křesťanské jednoty hlavním duchovním ohniskem baziliky, které by neměl žádný návštěvník Velehradu minout.

Alžběta říká o Marii: „Blahoslavená jsi, protože jsi uvěřila". Sv. Ambrož takto vykládá slova sv. Alžběty: „Ale i vy jste blahoslavení, vy, co jste slyšeli a uvěřili, neboť každý, kdo uvěří, počne a porodí Boží Slovo a pochopí jeho účinky. Kéž by v každém člověku byla Mariina duše, aby velebil Pána; kéž by v každém byl Mariin duch, aby jásal v Bohu! Pokud má Kristus podle těla jednu matku, podle víry je Kristus plodem všech. Vždyť každá duše přijímá Boží Slovo, ovšem když je neposkvrněná, bez hříchu a když si s nepokaženým citem chrání mravní čistotu. Tedy každá taková duše může velebit Pána, jak velebila Pána duše Mariina a její duch jásal v Bohu Spasiteli."

Petr Hudec, převzato z internetu

Foto na titulní straně:
Kaple Panny Marie Matky křesťanské jednoty v původní románské apsidě na levé straně baziliky na Velehradě

Aby všichni jedno byli…

… jako ty, Otče, ve mně a já v tobě,
aby i oni v nás byli jedno, aby svět uvěřil,
že ty jsi mě poslal. *(Jan 17,21)*

Já pravím tobě, ty jsi Petr, to je skála.
A na té skále postavím církev svou.
A brány peklené ji nepřemohou. *(Mat 16,18)*

Pane Ježíši Kriste, tys řekl svým
apoštolům: „Odkazuji vám pokoj,
svůj pokoj vám dávám," nehleď tedy
na naše hříchy, ale na víru své církve
a podle své vůle
ji naplňuj pokojem a veď k jednotě.
Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků.
Amen.

Ježíši, Vykupiteli lidského pokolení, buď
králem nejen svých věrných, kteří tě nikdy
neopustili, ale i těch, které od tebe oddělily
mylné názory a rozkol. Povolej je k bezpečí
pravdy a k jednotě víry, aby byl jeden ovčín
a jeden pastýř. *(Jan 10,16)*

Pane Ježíši, jenž vedeš svůj lid k jednotě
víry a lásky, s důvěrou k tobě voláme:
Sjednoť všechny křesťany.

Pane Ježíši Kriste, Synu Panny Marie,
shromažďuj svůj lid ze všech končin země
a veď ho k plnosti pravdy
a k dokonalosti lásky.

Otvírej naše srdce a veď nás
k pravému pokání, ať se celým svým
životem obrátíme k Tobě.

Obnovuj v nás stále svého Svatého Ducha
a jeho smýšlení, abychom měli vzájemné
porozumění a nesoudili jeden druhého.

Posiluj nás, abychom byli věrni svému
vyvolení a milovali se navzájem,
jako tys miloval nás.

Obraz Panny Marie Matky křesťanské jednoty v Bazilice Nanebevzetí Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě je volná kopie římského obrazu „Salus Populi Romani" – spása římského lidu z baziliky Santa Maria Maggiore. Matka Unie představuje patronku církevní křesťanské jednoty. Před tímto obrazem byly v Římě schváleny papežem Hadriánem II. (862 – 872) slovanské bohoslužebné knihy a Metoděj byl vysvěcen na kněze. Pod ochranu Panny Marie dal služebník Boží Antonín Cyril Stojan "Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje", který měl pracovat pro sjednocení Slovanů ve víře. Mariánská úcta je dodnes drahocenným pojítkem sbližujícím Západ s Východem i zárukou naděje na obnovení někdejší jednoty. A Panna Maria znovu nám všem připomíná, že všichni jsme její děti. Usilujíce o jednotu, prosme ji, aby lidstvo pod jejím vedením brzy dospělo ke spojení v jedné církvi. Liturgická památka Panny Marie Matky jednoty křesťanů 18. ledna byla jako zvláštní svátek ustanovena jen pro české a moravské diecéze v roce 1966. Tímto dnem začíná a až do svátku obrácení sv. Pavla 25. ledna trvá týden modliteb za jednotu křesťanů.

Modlitba.

**Bože, Ty shromažďuješ rozptýlené národy,
aby vytvářely jednotu ve Tvém milovaném Synu
a dosáhly spásy; na přímluvu jeho Matky,
Panny Marie, dej, ať Tě celé lidstvo
společně chválí v jedné církvi:
Skrze Krista, našeho Pána. Amen.**

LITURGICKÁ ČTENÍ

Svátek Křtu Páně - 11.ledna 2015

1. ČTENÍ - Iz 55,1-11

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Nuže, vy všichni, kteří žízníte, pojďte k vodě; i když jste bez stříbra, pojďte, zásobte se a jezte, pojďte a kupujte bez stříbra a zdarma víno a mléko! Proč odvažovat stříbro za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesytí? Slyšte mě a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla! Nakloňte ucho své a pojďte ke mně! Poslouchejte, a naplní vás nový život! Uzavřu s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech daných Davidovi. Hle, národům jsem ho ustanovil zákonodárcem, knížetem a vládcem kmenů. Přivoláš národ, který neznáš, a národy, které tě neznaly, přiběhnou k tobě kvůli Hospodinu, tvému Bohu, kvůli Svatému Izraele, který tě oslavil. Hledejte Hospodina, když je možné ho najít, vzývejte ho, když je blízko! Ať přestane bezbožník hřešit, zločinec ať změní své smýšlení; ať se obrátí k Hospodinu, a on se nad ním smiluje, k našemu Bohu, který mnoho odpouští, neboť nejsou mé myšlenky, myšlenky vaše, ani vaše chování není podobné mému - praví Hospodin. O kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho, mé smýšlení od smýšlení vašeho. Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svlažuje zemi a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdaruje semenem rozsévače a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyjde z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal."

2. ČTENÍ - 1 Jan 5,1-9

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje Boha Otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováváme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda. Jsou tři svědkové: Duch, voda a krev, a ti tři jsou zajedno. Když přijímáme svědectví lidské, tím větší platnost má svědectví Boží. To je totiž svědectví Boží, které Bůh vydal o svém Synu.

EVANGELIUM - Mk 1,6b-11

Slova svatého evangelia podle Marka.

Jan kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánků. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým." V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a dal se od Jana v Jordáně pokřtít. Hned jak vystupoval z vody, spatřil, že se nebe rozevřelo a že se na něho snáší Duch jako holubice. A z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení!"

2. neděle v mezidobí - 18.ledna 2015

1.ČTENÍ - 1 Sam 3.3b-10.19

Čtení z první knihy Samuelovy.

Samuel spal ve svatyni, kde byla Boží archa. Tu Hospodin zavolal: „Samueli!" On odpověděl: „Tady jsem." Běžel k Elimu a řekl: „Tady jsem, volal jsi mě." On pravil: „Nevolal jsem tě, vrať se a spi." Šel tedy spát. Hospodin zavolal podruhé: „Samueli!" Samuel vstal, šel k Elimu a řekl: „Tady jsem, volal jsi mě." On odpověděl: „Nevolal jsem tě, synu můj; vrať se a spi." Samuel totiž neznal Hospodina, protože se mu Hospodin ještě nezjevil ve slově. Hospodin zavolal opět Samuela, potřetí. Vstal tedy, šel k Elimu a řekl: „Hle, tady jsem, volal jsi mě." Tu Eli pochopil, že chlapce volal Hospodin. Eli proto řekl Samuelovi: „Jdi spát. Bude-li pak volat, řekni: 'Mluv, Hospodine, tvůj služebník poslouchá.'" Samuel tedy šel spát na své místo. Hospodin přišel, zastavil se a volal jako dříve: „Samueli, Samueli!" A Samuel řekl: „Mluv, tvůj služebník poslouchá." Samuel rostl a Hospodin byl s ním a nedopustil, aby nějaké jeho slovo přišlo nazmar.

2. ČTENÍ - 1 Kor 6,13c-15a. 17-20

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Tělo není pro smilnění; je pro Pána a Pán pro tělo. A Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí také nás. Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Kdo se však oddá Pánu, je s ním jeden duch. Utíkejte před smilstvem! Každý jiný hřích, kterého se člověk dopustí, je mimo tělo. Kdo se však oddá smilnění, prohřešuje se proti vlastnímu tělu. Nebo nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás bydlí a kterého vám dal Bůh, a že proto už nepatříte sami sobě? Byli jste přece koupeni, a to za vysokou cenu. Oslavujte proto Boha svým tělem.

EVANGELIUM - Jan 1,35-42

Slova svatého evangelia podle Jana.

Jan stál se dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl: „Hle, beránek Boží!" Ti dva učedníci slyšeli, co říká, a šli za Ježíšem. Ježíš se obrátil a viděl, že jdou za ním. Zeptal se jich: „Co byste chtěli?" Odpověděli mu: „Rabi" - to přeloženo znamená Mistře - kde bydlíš?" Řekl jim: „Pojďte a uvidíte!" Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho; bylo kolem čtyř hodin odpoledne. Jeden z těch dvou učedníků, kteří to od Jana slyšeli a šli za ním, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. Ten nejdříve nalezl svého bratra Šimona, řekl mu: „Našli jsme Mesiáše!" - to přeloženo znamená Kristus - a přivedl ho k Ježíšovi. Ježíš na něj pohlédl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův. Budeš se jmenovat Kéfas" to je v překladu Petr Skála.

3.neděle v mezidobí - 25.ledna 2015

1. ČTENÍ - Jon 3,1-5.10

Čtení z knihy proroka Jonáše.

Hospodin oslovil Jonáše: „Vstaň, jdi do velikého města Ninive a měj tam kázání, které ti ukládám." Jonáš tedy vstal a šel do Ninive

podle Hospodinova rozkazu. Ninive bylo veliké město před Bohem, tři dna se jím muselo procházet. Jonáš začal procházet městem první den a volal: „Ještě čtyřicet dní a Ninive bude vyvráceno!“ Ninivští obyvatelé však uvěřili Bohu, vyhlásili půst, oblékli se do žíní, velcí i malí. Když Bůh viděl, co učinili, že změnili své hříšné chováni, smiloval se a nepřivedl na ně zkázu, kterou jim hrozil.

2. ČTENÍ - 1 Kor 7,29-31

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Říkám, bratři, toto: Čas je krátký. Proto ti, kdo mají manželku, ať žijí, jako by ji neměli, a ti, kdo pláčou, jako by neplakali, a ti, kdo se radují, jako by se neradovali, a ti, kdo kupují, jako by jim nemělo zůstat nic, a ti, kdo užívají tohoto světa, jako by ho neužívali, neboť tento viditelný svět pomíjí.

EVANGELIUM - Mk 1,14-20

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když byl Jan Křtitel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obraťte se a věřte evangeliu!“ Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak loví v moři; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí!“ Ihned nechali sítí a následovali ho. Když popošel o něco dále, uviděl Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují sítě; a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi a odešli za ním.

4.neděle v mezidobí - 1.února 2015

1. ČTENÍ - Dt 18,15-20

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Hospodin, tvůj Bůh, ti vzbudí proroka, jako jsem já, z tvého středu, z tvých bratrů, toho budete poslouchat. To jsi právě žádal od Hospodina, svého Boha, na Chorebu v den shromáždění, když jsi říkal: 'Nemohu už slyšet hlas Hospodina, svého Boha, nemohu se už dívat na tento veliký oheň, abych nezemřel.' Hospodin mi tehdy řekl: 'Správně mluví. Vzbudím jim proroka, jako jsi ty, ze středu jejich bratrů a vložím svoje slova v jeho ústa a sdělí jim vše, co mu poručím. Kdo by však neposlechl mých slov, která bude mluvit v mém jménu, toho poženu k zodpovědnosti. Prorok, který by se opovážil mým jménem říkat, co jsem mu neporučil, nebo který by mluvil ve jménu jiných bohů, takový prorok musí zemřít!'“

2. ČTENÍ - 1 Kor 7,32-35

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Rád bych, abyste byli bez starostí. Kdo nemá manželku, stará se o věci Páně, jak by se líbil Pánu. Ale kdo je ženatý, stará se o věci světské, jak by se líbil manželce, a je rozdělen. A žena nevdaná a panna se stará o věci Páně, aby byla svatá na těle i na duši. Ale když se provdá, stará se o věci světské, jak by se líbila muži. To však říkám ve vašem zájmu, ne abych na vás hodil smyčku, ale abych vás vedl k počestnosti a k nerušené oddanosti Pánu.

EVANGELIUM - Mk 1,21b-28

Slova svatého evangelia podle Marka.

V městě Kafarnau vstoupil Ježíš v sobotu do synagogy a učil. Žasli nad jeho učením, protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitelé Zákona. V jejich synagoze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Začal křičet: „Co je ti po nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahubit? Vím, kdo jsi: Svatý Boží!“ Ale Ježíš mu přísně rozkázal: „Mlč a vyjdi z něho!“ Nečistý duch posedlým zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a ptali se jeden druhého: „Co je to? Nové učení - a s takovou mocí! I nečistým duchům poroučí, a poslouchají ho!“ A pověst o něm se hned roznesla všude po celém galilejském kraji.

5.neděle v mezidobí - 8.února 2015

1. ČTENÍ - Job 7,1-4.6-7

Čtení z knihy Job.

Job řekl: „Což nejsou svízele údělem člověka na zemi, dny jeho jako dny nádeníka? Jak otrok touží po stínu, jak nádeník čeká na svou výplatu, tak jsem dostal v úděl měsíce bídy a noci soužení byly mně přiděleny. Když uléhám, říkám si: Kdy asi vstanu? Když končí večer, sytím se neklidem do úsvitu. Mé dny jsou rychlejší než tkalcovský člunek, plynou bez naděje. Pamatuj, že můj život je jako dech, mé oko již nikdy neuzří štěstí.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 9,16-19.22-23

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu; to je mi uloženo jako povinnost, a běda, kdybych ho nehlásal. Odměnu bych mohl čekat, kdybych to dělal z vlastního popudu. Když to však dělám proto, že to mám nařízeno, plním jen úkol, který mi byl svěřen. Jaká je tedy moje odměna? To, že hlásám evangelium, a nic za to nechci, takže se vzdávám práva, které mi evangelium poskytuje. Jsem nezávislý na všech, a přece jsem udělal ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí. U slabých jsem se stal slabým, abych získal slabé. Pro všechny jsem se stal vším, abych stůj co stůj zachránil aspoň některé. A to všechno dělám proto, abych zároveň s nimi získal podíl v dobrech evangelia.

EVANGELIUM - Mk 1,29-39

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří, i uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoloval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“ Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel celou Galilejí, kázal v jejich synagogách a vyháněl zlé duchy.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. prosince 2014

Politické události

Prezident jmenoval nového ministra dopravy Ťoka. Ten slíbil transparentnost zakázek

Prezident Miloš Zeman jmenoval ve čtvrtek 4. prosince ministrem dopravy Dana Ťoka. Bývalý šéf stavební firmy Skanska nahradil Antonína Prachaře, který rezignoval před měsícem. Nový ministr již jmenoval nového šéfa Ředitelství silnic a dálnic Jana Kroupu a slíbil transparentnost všech zakázek. Ťoka do vlády nominovalo hnutí ANO.

"Přistupuji k tomu úkolu s velkou pokorou. Chtěl bych vyzvat všechny, kteří nám můžou pomoci, že jsou vítáni," prohlásil Ťok na brífinku s předsedou vlády Bohuslavem Sobotkou (ČSSD) po uvedení do úřadu.

Premiér poté vyjmenoval, jaké povinnosti na nového ministra čekají. Za hlavní prioritu označil stabilizaci personálního vedení ŘSD. Tento úkol Ťok vyřešil již v pondělí 8. prosince, kdy jmenoval generálním ředitelem Jana Kroupu, který už v úřadu působil, ale v červnu za bývalého ministra Prachaře skončil. "Myslím si, že tato organizace musí být schopna fungovat se stálým ředitelem. Pan Kroupa je odborníkem, který situaci na ŘSD zná," komentoval svou volbu Ťok pro server iDnes.cz.

Za další prioritu resortu oba shodně označili stabilizaci Českých drah. Ťok vyjádřil nespokojenost s reakcí Českých drah na nedávnou ledovkovou kalamitu. "Nemůžeme být spokojení s tím, že nám sedí lidé ve vlaku několik, i desítek, hodin a nevědí, co s nimi bude. Musíme udělat kroky, aby se taková situace neopakovala."

Nový ministr chce zpřístupňovat veškeré smlouvy, které se na ministerstvu uzavřou. "Chci zveřejňovat vše, co zveřejnit možné je," prohlásil v rozhovoru pro MF Dnes. Tímto způsobem může zabránit vzniku spekulací o zvýhodňování stavební firmy Skanska, kterou dříve vedl.

Premiéři států V4 jednali s prezidentem Švýcarska. Chtějí víc investic i spolupráce

O spolupráci zemí Visegrádské čtyřky, o Ukrajině nebo o investicích ve Švýcarsku se mluvilo na setkání premiérů Česka, Slovenska, Polska a Maďarska se švýcarským prezidentem Didierem Burkhalterem. Jednání se konalo 9. prosince na Bratislavském hradě a účastníci se shodli na posílení vzájemné spolupráce.

"Česká republika má zájem na tom, aby Visegrádská skupina byla silná, aktivní, soudržná a atraktivní v regionu střední Evropy pro další spolupráci," citují českého předsedu vlády Bohuslava Sobotku Parlamentnilisty.cz. Podle něj je nejdůležitější posílit ekonomické vztahy a spolupráci v oblasti inovace, vědy a výzkumu, což by mohlo pozitivně ovlivnit i průmyslovou výrobu.

Účastníci jednání hovořili také o bezpečnostní situaci na Ukrajině a o jejím dopadu na státy střední Evropy. Shodli se na tom, že je potřeba trvat na dodržování mezinárodního práva a zajistit společný solidární postup zemí Evropské unie.

Nejtvrdší postoj k Rusku zaujala polská premiérka Ewa Kopaczová, podle které by EU měla být připravená na zpřísnění protiruských sankcí. Proti sankcím se naopak nejvíce vymezoval slovenský premiér Robert Fico. Podle Sobotky je důležité, že se země V4 na uvalení sankcí proti Rusku shodly.

S představiteli Visegrádské skupiny se v Bratislavě setkal i švýcarský prezident a předseda Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE) Didier Burkhalter. Podle něho by se měla zintenzivnit činnost organizací, jako je OBSE. Hovořilo se také o vztazích mezi Evropskou unií a Švýcarskem, strukturálních fondech EU a o investicích mezi zeměmi V4 a Švýcarskem.

O Vrbětících jednali poslanci. Poděkovali záchranářům a slíbili novou legislativu

Poslanecká sněmovna se na své mimořádné schůzi v pátek 12. prosince zabývala situací v bývalém armádním muničním areálu nedaleko Vrbětic na Zlínsku. Ministři během jednání slíbili, že začátkem příštího roku připraví novou legislativu, která bude upravovat nakládání se zbraněmi a střelivem.

V muničním areálu u Vrbětic vybuchly v minulých měsících dva sklady, v nichž měly soukromé společnosti uložené střelivo. První z nich explodoval v polovině října, druhý pak na počátku prosince. Vzhledem k nebezpečnosti situace museli policisté dvakrát evakuovat obyvatele okolních obcí. „Místo přípravy Vánoc pociťujeme strach o své rodiny," popsal podle ČTK poslancům situaci v okolí areálu starosta Vlachovic Zdeněk Hovězák.

Příčiny výbuchů zůstávají nejasné. Policisté a pyrotechnici budou do areálu moci vstoupit nejdříve v okamžiku, kdy se z něj alespoň devět dní v řadě neozve žádná neřízená exploze. Zatím poslední výbuchy munice policisté zaregistrovali v pátek 12. prosince pozdě večer. Vyšetřování a odvoz munice do náhradních skladišť by tak zřejmě mohly začít už na začátku příštího roku.

Podle členů vlády v současnosti v Česku existuje pouze řada nedostatečných a neefektivních předpisů. „Jsem velmi znepokojen informací o redukci příslušného útvaru policie, který má na starosti kontrolu munice, o 30 procent," citoval ministra vnitra Milana Chovance (ČSSD) deník Právo. Podle premiéra Bohuslava Sobotky (ČSSD) vláda návrh nové legislativy poslancům předloží nejpozději na jaře příštího roku.

Ministři a poslanci také během schůze ocenili práci pyrotechniků, policistů a záchranářů, kterým přímo během jednání Sněmovny poděkoval také starosta Vlachovic Zdeněk Hovězák.

Bohdan Pomahač v Praze převzal cenu České lékařské společnosti J. E. Purkyně

Z Bostonské univerzity přijel český chirurg Bohdan Pomahač, aby vystoupil na 20. vzdělávacím symposiu o rekonstrukční chirurgii a převzal cenu České lékařské společnosti Jana Evangelisty Purkyně.

„Chtěli bychom být schopni v podstatě restaurovat lidské

tělo," řekl v Praze Pomahač. V budoucnu se připravuje na transplantace dolních končetin. „Chystáme se, máme všechny klinické protokoly a jde vlastně jen o to najít vhodného pacienta," doplnil v rozhovoru pro iDnes.cz. Ve Španělsku se sice roku 2011 chirurgům jedna operace nohou již povedla, avšak po čase se pacientovi objevil nádor mízních uzlin a nohy mu museli znovu amputovat. Právě problém s přijetím dárcovských orgánů je podle Bohdana Pomahače největší potíží transplantací. I v případě zdárného přijetí musí pacient brát do konce života léky tlumící imunitní reakci.

V rozhovoru pro Hospodářské noviny nastínil chirurg budoucí vývoj medikamentů: „Začínáme právě novou klinickou studii, budeme zkoušet jeden z nových léků, který je spíše imunoregulativní. Budeme se snažit zjistit, nakolik můžeme snížit hladiny imunosupresivních léků, či je úplně vynechat."

Bohdan Pomahač jako první v USA provedl úspěšnou transplantaci obličeje. V říjnu transplantoval i obě horní končetiny. Podle jeho názoru lze transplantovat téměř vše, výjimkou jsou orgány spojené s poruchou mozku či míchy.

Ze Slovenska

Podezřelý prášek na Ministerstvu vnitra

V úterý 16. prosince přišla do podatelny Ministerstva vnitra v Bratislavě obálka s bílým práškem. Na místo se spolu s policií dostavili i hasiči, kteří obálku odvezli na rozbor do Úřadu veřejného zdravotnictví. Ten nepotvrdil, že by se jednalo o smrtelně nebezpečný antrax. Na Slovensku není případ ojedinělý, letos v listopadu ohlásil podobnou zásilku Bratislavský hrad. Ani tehdy se o nebezpečný antrax nejednalo. I na české vnitro a Pražský hrad přišel letos v listopadu bílý prášek, oproti Slovensku se ale jednalo o jedovatý kyanid.

Vyhlášena zbraňová amnestie

Prvního prosince začala na Slovensku již třetí zbraňová amnestie a potrvá až do 31. května příštího roku. Během této doby mohou občané, bez hrozby stíhání za nedovolené ozbrojování, odevzdat všechny nezákonně držené zbraně na jakékoli policejní stanici. Za první dva týdny Slováci odevzdali přes 200 zbraní a očekává se, že jejich počet bude stoupat. Během předešlých dvou amnestií, v letech 1996 a 2003, se totiž celkem shromáždilo na 7830 zbraní. V Česku skončí obdobná akce 31. prosince a dosud se vybralo přes 3000 kusů.

RegioJet proti slevě na dráze

* Železniční společnost RegioJet zatím na Slovensku vozit zdarma nebude. Vzpírá se tak rozhodnutí vlády Roberta Fica (Směr-SD), kvůli kterému od 17. listopadu vozí místní železniční dopravci studenty a důchodce bezplatně. Ušlý zisk jim hradí stát. RegioJet čeká na reakci Ministerstva dopravy, ale je již na provoz zdarma připraven. „Tvrdíme, že sleva nemá jít za dopravcem, ale za člověkem, který si vybere, s kým pojede," dodal pro ČTK majitel společnosti Radim Jančura. Jeho firma na Slovensku cenově konkuruje státním Železnicím SR, které již přepravu zdarma zavedly.

Ekonomika

Nezaměstnanost v listopadu zůstala na 7,1 %, volných míst mírně přibylo

České úřady evidují 517 tisíc lidí bez práce. Ve srovnání s říjnem tak nezaměstnanost zůstává na stejné úrovni, na 7, 1 %. Proti loňskému roku však nezaměstnaných ubylo přibližně o 47 tisíc, v nabídce je naopak víc volných míst. Vyplývá to z tiskové zprávy Úřadu práce, kterou zveřejnil 8. prosince. Ekonomové však v prosinci a v lednu tradičně očekávají nárůst nezaměstnanosti.

Šance najít práci je přitom zhruba o třetinu větší než loni. Volných míst na trhu práce je v současné době přibližně 59 tisíc, což je o tisíc víc než v říjnu. Na každou pozici, kterou firmy v Česku vypíšou, se přihlásí v průměru devět uchazečů, na některé i stovky. Mezi nejžádanější obory patří tradičně administrativa.

Naopak průmysl podle aktuálních čísel statistiků v říjnu zpomalil na 3,2 %. Rostla sice výroba aut a energií, ale například těžařství se nedařilo. Trend ovlivňuje i slabý výkon Německa a dalších zemí eurozóny, se kterými české firmy obchodují.

Ekonomové navíc předpokládají, že na úřadech práce bude v příštích měsících zase rušněji. Končí totiž sezonní práce i řada smluv na dobu určitou. "V prosinci a lednu půjde nezaměstnanost nahoru, jak velí sezonní trendy," citoval iDnes.cz analytika UniCredit Bank Pavla Sobíška. Podíl nezaměstnaných by ale podle něj neměl překročit 8% a vydrží-li současné příznivé ekonomické klima, měl by během jara klesnout pod 7 %.

Státní rozpočet pro rok 2015 je schválen a čeká na podpis prezidenta

Koaliční vláda Bohuslava Sobotky (ČSSD) prosadila v Poslanecké sněmovně návrh státního rozpočtu pro rok 2015. Ve středu 10. prosince pro něj hlasovalo 106 poslanců, 48 jich bylo proti. Z opozičních poslanců návrh podpořil pouze Jaroslav Holík z Úsvitu a KSČM se zdržela hlasování. Schodek při výdajích 1218 miliard by měl být rovných 100 miliard korun, tedy o 12 miliard méně než letos. Nyní už jen stačí, aby zákon podepsal prezident Miloš Zeman, což by, jak sám předeslal, neměl být problém.

Poslanci přidali 450 milionů korun na sociální služby, 6 milionů na řešení nového sídla Nejvyššího kontrolního úřadu a 1,7 milionu Českému svazu bojovníků za svobodu, většinu ostatních pozměňovacích návrhů však zamítli. Neprošel například návrh na přesun jedné miliardy korun do sportu, 400 milionů na obnovu kulturních památek nebo přidání více než 44 milionů na hudební festivaly.

Zatímco ministr financí Andrej Babiš (ANO) je s konečným výsledkem spokojen, neboť se mu povedlo dosáhnout nižšího schodku než minulý rok a zabránit nárůstání státního dluhu, místopředseda TOP 09 Miroslav Kalousek je přesvědčen, že návrh státního rozpočtu je učebnicovým příkladem projídání budoucnosti a je bezkonkurenčně nejhorší za posledních pět let. Někdejší ministr financí se tak vyjádřil na tiskové konferenci ve Sněmovně.

Kurzovní lístek 31. 12. 2014 (střed)

EUR, 1 .....27.725
Kanada, 1 .....19.710
USA, 1 .....22.834

Kultura

Pražské zoo se letos podařilo rozmnožit rekordní počet druhů zvířat

Rok 2014 přinesl pražské zoologické zahradě řadu úspěchů. Byla vyhodnocena jako sedmá nejlepší na světě, návštěvnost přesáhla 1 350 000 lidí a celkem s 228 rozmnoženými druhy dosáhla svého historického rekordu. Kromě toho získala 18 nových druhů zvířat. „Rok hodnotím velmi dobře. Zaprvé jsme se vyhnuli povodním, za druhé jsme překonali rekord v návštěvnosti. Umístění na sedmém místě na světě je krásné, zvlášť když nás hodnotí samotní lidé a ne nějaká odborná porota," řekl na tiskové konferenci ředitel Zoo Praha Miroslav Bobek.

Připomněl navíc, že zmíněných 228 druhů patří mezi ohrožené, obtížně se rozmnožující či unikátní. „Odchov trnorepa mezopotámského (ještěra – pozn. aut.) jsme si díky kurátorovi plazů a obojživelníků Petru Velenskému připsali jako úplně první zoo na světě," uvedl hrdě ředitel Bobek. Událostí byl také příchod tří velemloků čínských. Jeden z nich, Carlo, je dokonce největší v Evropě.

Velký úspěch představuje i odchov tří mláďat supa mrchožravého. „Navíc je to světový unikát, sup mívá maximálně dvě mláďata na jednom místě," dodal kurátor ptactva Antonín Vaidl. Z kategorie savců zmínili zástupci vedení odchov podzemního hlodavce rypoše obřího, který je pro zoologické zahrady výjimečný. Pro veřejnost budou zřejmě nejzajímavější mláďata gepardů, jež budou k vidění na jaře. Očekává se rovněž přírůstek do rodiny klokanů horských. Jako jeden z nejdůležitějších příchodů zmínil kurátor primátů Vít Lukáš pár gibonů stříbrných, s jejichž chovem začala pražská zoo poprvé v historii. „Nový pár na sebe reaguje zatím velmi dobře, pevně věřím, že se tento druh podaří rozmnožit," dodal.

Dereck Hard opět překvapil: První český audiovizuální fotokomiks je na světě

Jako kdyby se sešli staří kamarádi, aby oslavili nějaké důležité jubileum. Tak působil křest komiksu mladého českého fotografa, který tvoří pod uměleckým jménem Dereck Hard. Ten totiž přizval kamarády a umělce, aby společně vytvořili jedinečný projekt, první český audiovizuální fotografický komiks Photoman!. Na křest, který se konal v sobotu 6. prosince v pražském klubu Zephyr, tak dorazili jedni z nejlepších českých street umělců.

Vládla tu dobrá nálada, bavil se i samotný autor, který se za večer nezastavil. Tu podepisoval výtisky, tu se zdravil s hosty a osobně jim fotokomiks představil. "Vezměte si také jeden na recenzi," prohodil ve spěchu. Kmotry se stali herec Tomáš Hanák, moderátorka Marie Retková a rapper James Cole, kteří v komiksu ztvárnili vedlejší role.

Příběh ke komiksu napsal Dereck sám. Jedná se o love story v moderním pojetí s prvky nadpřirozena. Na komiksu se podílela celá řada českých umělců a známých osobností. Hlavní role patří mladým umělcům Jimimu Jmehovi a Elizavetě Schvachkové.

Večer byl tematický, zazněl zde oficiální soundtrack a promítaly se fotografie jak ze zákulisí tvorby komiksu, tak ukázky z finálního díla.

Charismatická zpěvačka Selah Sue vyprodala pražský klub Roxy

V neděli 7. prosince zavítala po dvou letech do Prahy belgická zpěvačka Selah Sue a opět svými skladbami uchvátila. Zastřený hlas, charisma, nekonečné přílivy energie a míchání hudebních stylů jako reggae, funky a soul protnuté rapem - to jsou ingredience, jimiž uvádí do varu lidi po celém světě. Ani pražský koncert nebyl výjimkou, vyprodal se do posledního lístku.

Událost se pořadatelům povedla už od samého začátku. Na vystoupení Selah Sue připravila publikum česká soulová skupina The High Corporation a svými houpavými tóny je přivedla do správné nálady. Výběr předskokanů určitě nebyl krok vedle, ba naopak kapela byla naladěna na stejnou notu jako zlatý hřeb večera.

Poté za bouřlivého potlesku nastoupila na pódium s kytarou v ruce drobná Selah, pozdravila Prahu a zazpívala hity jak z nejnovějšího alba, tak skladby, kterými se dostala lidem do podvědomí.

Charismatická zpěvačka vydala své první album v roce 2009 a hned se vyšplhala na první příčky hitparád. Během pětileté kariéry se z jejího jména stal v hudebním světě pojem. Brzy po vydání prvního alba si zazpívala duet se slavným Cee Lo Greenem a začali se o ni zajímat producenti velkých jmen.

Galakoncert Roku české hudby 2014 uzavřel sezonu v pražské O2 areně

Závěrečným koncertem vyvrcholil 17. prosince Rok české hudby. Pořádá se již od roku 1924 každých deset let a připomíná osobnosti české hudby. Rok 2014 připomenul výročí více než šedesáti významných českých skladatelů a interpretů, mezi nimi například Bedřicha Smetany (1824-1884), Antonína Dvořáka (1841-1904) nebo Leoše Janáčka (1854-1928). Závěrečný koncert Roku české hudby byl unikátní i místem svého konání. Místo tradičních prostor Rudolfina či Obecního domu se kvůli divácké kapacitě přesunul do O2 areny. Pro hudebníky i organizátory to byla úplně nová zkušenost z hlediska umístění a nazvučení tak velkého hudebního tělesa.

Koncert byl výjimečný nejen díky zprostředkování hudebního zážitku pro širší publikum, ale také spoluprací jednotlivých sborů. Na jednom jevišti se setkali vybraní členové Asociace symfonických orchestrů a pěveckých sborů ČR a České filharmonie. Celé symfonické těleso dirigoval Jakub Hrůša, který český repertoár zdařile prezentuje doma i v zahraničí.

Kvůli náhlému onemocnění chyběl mexický tenorista Ramón Vargas, zastoupil ho slovenský pěvec Miroslav Dvorský. Po jeho boku vystoupily sopranistky Eva Urbanová a Ana María Martínez z Portorika společně s basbarytonistou Adamem Plachetkou. Co se týče repertoáru, stanovili si organizátoři jasný cíl – zprostředkovat známé symfonie pro široké publikum. Zazněly árie z děl Bedřicha Smetany (Prodaná nevěsta, Libuše a Tajemství) a Antonína Dvořáka (Rusalka a Novosvětská symfonie). „Je to symbolický koncert, kde se spojí nejlepší dirigent a orchestr a ukážou ten nejlepší výkvět z české hudby," popsal hlavní myšlenku Roman Dietz z Asociace hudebních festivalů ČR. Přímý přenos vysílala ČT art.

Sport

Jágrovi patří v historických tabulkách NHL už páté místo, žádný Evropan není výš

Byl to pro něj večer překonaných milníků. Jako teprve patnáctý hráč historie nastoupil už ke svému 1500. utkání v NHL. A co víc. Jaromír Jágr v dresu New Jersey ozdobil svůj start na ledě Caroliny dvěma body za gól a přihrávku, čímž v noci na úterý 9. prosince přispěl k vítězství 2:1, ale především se dostal už na páté místo historických tabulek kanadského bodování před Marcela Dionnea.

"Ve čtyři odpoledne jsem říkal trenérovi, aby mě moc často nestavěl, protože se necítím dobře. Neměl jsem energii. Ale hodinu před startem se něco změnilo. Začal jsem se těšit na zápas a najednou během minuty síla přišla," řekla dvaačtyřicetiletá česká legenda pro portál nhl.com. Na čtvrtého v pořadí Rona Francise, svého dvorního centra, s nímž hrával ještě v Pittsburghu, ztrácí už jen 26 bodů.

Kladenského odchovance si v roce 1990 vybral Pittsburgh Penguins jako svou první, celkově pak pátou volbu v draftu. Jágr v jejich dresu absolvoval jedenáct sezon a v nich se celkem pětkrát stal nejproduktivnějším hráčem ligy. Za to si vysloužil prestižní ocenění Art Ross Trophy. Roku 2001 začala i podle jeho slov nepovedená tříletá štace v hlavním městě Spojených států Washingtonu. V týmu tamějších Capitals se český forvard trápil.

Vysvobození tak pro něj představovala výměna do New Yorku Rangers. V jejich dresu opět ožil, začalo se mu znovu dařit a nadále nepřetržitě stoupal v celkovém bodování soutěže výše a výše. Dokonce se v roce 2006 stal nejúspěšnějším Evropanem všech dob, když překonal legendárního Fina Jarriho Kurriho.

Po sezoně 2008/2009 se vydal hrát na tři sezony do Ruska. Za Avangard Omsk nastupoval již v době výluky v NHL roku 2004. Po třech letech se do Ameriky vrátil, konkrétně pak do týmu Philadelphia Flyers. Na východním pobřeží vydržel jen sezonu a v ročníku 2012/13 se stěhoval do Texasu, do celku Dallas Stars.

Play-off stejné sezony však absolvoval už za Boston Bruins. Další rok zakotvil opět v New Yorku, tentokrát však v celku New Jersey Devils. V jejich dresu se mu roku 2014 podařilo překonat svého učitele, věhlasného Maria Lemiuexe, nyní osmého v historickém pořadí kanadského bodování. "Přitom tahle meta mi přišla nedosažitelná," reagoval tehdy Jágr v rozhovoru pro zámořské novináře. Legendy ale předbíhá dál.

Čeští florbalisté vybojovali na mistrovství světa bronz

Česká florbalová reprezentace dosáhla svého cíle, který si před jubilejním desátým světovým šampionátem ve švédském Göteborgu vytyčila, a domů se vrátila ověšena bronzovými medailemi. Z šesti utkání, která na mistrovství odehrála, podlehla soupeři pouze jednou. Přesto nebyla cesta národního týmu k historicky teprve třetí medaili tak jednoduchá.

Po fiasku na MS 2012, kdy tým skončil na historicky nejhorším sedmém místě, převzal seniorskou reprezentaci nový realizační tým v čele s hlavním trenérem Radimem Cepkem. Ten svůj výběr pro letošní mistrovství připravoval daleko intenzivněji, než kdy bylo zvykem. Jeho cílem i cílem všech hráčů bylo napravit pošramocené postavení ve světových žebříčcích.

Do dvouletého přípravného cyklu, který právě ve Švédsku vyvrcholil, povolal nejen hráče domácí extraligy, ale také krajánky. Nejmladším členem reprezentace byl Patrik Dóža, který momentálně působí právě ve Švédsku. „Mně se hlavně líbilo, jak jsme to týmově pojali," řekl po zisku medaile. Ve švédské soutěži se potkává se svým bývalým spoluhráčem z pražského Jižního Města, Matějem Jendrišákem. „Naštěstí nebyl problém v tom, že by se nějaký klub vyčleňoval, nebo by se tam dělaly skupinky mladších a starších hráčů. Ten tým držel dobře při sobě," spokojeně konstatoval náladu v reprezentačním kádru Jendrišák.

Takto jednotný tým odolával novému hernímu systému, který mu určil poměrně těžká utkání hned zkraje turnaje. Češi si s tím poradili díky vítězství nad Norskem (7:6), Estonskem (12:2) a remízou se Švýcarskem (2:2) a z prvního místa základní skupiny se vydali vstříc vyřazovacím bojům. Neubránili se jedinému soupeři, v semifinále je ze zápasu o titul vyřadili Finové po výsledku 3:6. Češi se tak museli spokojit pouze s bronzovým utkáním. Vítězství v poměru 4:3 v něm vybojovali po velmi dramatickém průběhu. Švýcarský tým, se kterým se potkali už v základní skupině, se bramborové příčce houževnatě bránil.

Mistry světa se po celkem vyrovnaném utkání, které řídila jediná česká dvojice rozhodčích na turnaji, Černý – Janoušek, stali domácí Švédové, když porazili pokořitele českého týmu ze semifinále Finsko téměř fotbalovým výsledkem 3:2.

Letošní mistrovství světa hostila hala Scandinavium a areál Liseberg v druhém největším městě Švédska, Göteborgu. Do této severské země, které se přezdívá kolébka florbalu, se světový šampionát vrátil už potřetí. A táhne čím dál více. Celková návštěvnost turnaje překonala dosavadní rekordy a hranici sto tisíc návštěvníků. Na závěrečný víkend dorazilo také několik českých fanouškovských výprav, které podporovaly český tým na cestě za třetí, pro mnohé však teprve první medailí.

Koudelka znovu vede Světový pohár skokanů

Skokan na lyžích Roman Koudelka je po vítězství v Norském Lillehammeru v neděli 7. prosince zpět v čele Světového poháru. Koudelkova forma od vítězství v Klingenthalu lehce upadala a v sobotu 6. prosince přišlo i první letošní umístění mimo nejlepší desítku. "Byl to hodně větrný závod. První kolo jsem měl hodně těžké podmínky, ale skok mi vyšel výborně. V druhém jsem hodně zpozdil odraz a to mě stálo dost metrů," hodnotil 11. místo pro iDnes.cz. Vítr trápil závodníky i v neděli. Odskákalo se pouze jedno kolo a také s prodlevami. Jednu takovou prožil i Koudelka, jehož ale pauza nerozhodila. Závod ovládl skokem dlouhým 140 metrů a v čele seriálu vystřídal švýcarského reprezentanta Simona Ammanna. Ten sice doletěl o dva metry dále, jenže stylově na českého reprezentanta nestačil.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež František se před Vánocemi setkal s římskou kurií

Papež František se 22. prosince 2014 v Klementinském sále setkal s římskou kurií u příležitosti výměny vánočních přání.

Ve své promluvě Svatý otec řekl: *"Jelikož je kurie dynamickým tělem, nemůže žít bez potravy a léčby. (...) Každodenní modlitba, horlivé přistupování k svátostem – především eucharistie a smíření – denní kontakt s Božím Slovem a spiritualita, která se proměňuje v lásku k bližnímu: To je životní potrava pro nás všechny".*

Vánoce nejsou podle papeže chvílí, v níž by Bůh dal pouze nějaký dar či poselství. Jsou momentem, kdy Bůh dává sebe sama celého. *„Je to tajemství Boha, který na sebe bere náš lidský stav a naše hříchy, aby nám zjevil svůj božský život, svou nezměrnou milost a odpuštění,"* uvedl papež.

Kurie je podle Františka malým modelem církve: Tělem, v němž má každý člen svou úlohu, a které se neustále snaží žít plněji, zdravěji a ve větším sjednocení s Kristem. A podobně jako u každého jiného těla, i zde je nutné živit se (Božím životem) a léčit z nemocí.

Papež v projevu vyjmenoval 15 nemocí, které oslabují službu Bohu, a které se mohou stát námětem k předvánočnímu zpytování svědomí. *„Tyto nemoci a pokušení jsou nebezpečím pro každého křesťana a každou kurii, společenství, kongregaci, farnost, církevní hnutí, a mohou zastihnout jak jednotlivce, tak společenství,"* řekl.

Mezi tyto nemoci patří např. pocit vlastní nesmrtelnosti, nedotknutelnosti nebo nepostradatelnosti; dále nemoc *„martismu"* (od sv. Marty), čili přílišného aktivismu, nebo nemoc duchovního zkamenění, která postihuje ty, kdo mají *„srdce z kamene"*. K nemocem se podle papeže řadí také přílišné plánování, které nenechává prostor Duchu svatému.

Jak uvedl František, existuje také *„duchovní Alzheimerova choroba"*, která se projevuje tím, že člověk zapomíná na působení Boha – své *„prvotní lásky"* – ve svém životě a dostává se do zajetí vlastních představ. Římský biskup hovořil také o nemoci klevet, lhostejnosti vůči druhým (kdy člověk *„myslí jen na sebe a ztratí upřímnost a hřejivost lidských vztahů"*), či o nemoci *„pohřební tváře"*: *„Neztrácejme radostného ducha, plného humoru, který je dokonce sebeironický. To dělá lidi vlídnějšími,"* řekl papež.

Podle Františka Duch svatý, který je v *Credu* nazýván *„dárcem života"*, očišťuje od všech nemocí. František také připomněl větu sv. Augustina, podle kterého každý úd, který je spojen s tělem, se může uzdravit. *„Co je však oddělené od celku, se nemůže léčit ani uzdravit,"* řekl.

V závěru papež připomněl větu, kterou četl: *„Kněží jsou jako letadla. Píše se o nich jen tehdy, když padnou, ale přitom je jich tolik, co létají. Mnozí je kritizují, ale málokdo se za ně modlí"*. Tato věta podle Františka připomíná, jak je důležitá kněžská služba a kolik zlého může vyvolat pád jediného kněze.

Následně vzýval přímluvu Panny Marie: *„Poprosme ji, aby nás naučila milovat církev tak, jak ji miloval Kristus, její Syn a Pán, a aby nám dala odvahu uznat svou hříšnost a potřebu jeho milosrdenství, a abychom neměli strach pustit svou ruku do jejích mateřských rukou."*

Arcibiskup Graubner přislíbil pomoc církvi v Moldavsku

Mezi vánočními svátky a Novým rokem navštívil opět po devíti letech olomoucký arcibiskup Jan Graubner biskupa Antona Coşu v moldavském Kišiněvě. V roce 1990 měla římskokatolická církev v této zemi jedinou farnost s jediným knězem, bohoslužby se konaly ve hřbitovní kapli. Dnes má Moldavsko vlastní biskupství s dvaceti farnostmi, v nichž se zapojuje asi dvacet tisíc věřících.

„Návštěva pro mne byla velkým povzbuzením. Místní církev je velmi chudá, ale živá. Ekonomicky žije ze zahraniční pomoci a také česká charita tam podporuje nějaké projekty. Na památku jsem v jedné farnosti dostal hezký obraz malovaný na látce třináctiletou dívkou v kurzu, který dotuje naše charita," sděluje své dojmy arcibiskup Graubner a pokračuje: *„Zaujal mě dětský domov či setkání se studentem, který po odchodu z domova bydlí s dalšími pěti v samostatných garsonkách na faře. Žádná farnost se neomezuje jen na bohoslužby. Sociální práce, výuka i volnočasové aktivity jsou znamením života, který přitahuje. Respektují svobodu, ale všem se nabízí duchovní formace, se všemi se vytváří společenství s živými vztahy a společnými aktivitami. Nedivím se, že taková církev roste,"* dodává.

Popisuje také další zážitky z cesty: *„Moldavsko je země s největší chudobou v Evropě. Není práce, mnoho lidí pracuje v zahraničí, stát nemá na důchody a tak vyplácí jen tolik, co stačí důchodcům na skromný byt. Na jídlo nezbude nic. Církev prostřednictvím svých organizací dává denně oběd pěti stům lidí. Nezisková organizace založená katolickou církví dává další tři tisíce obědů chudým na šedesáti místech v zemi. Kněží nemají zajištěný plat. Jen z darů diecéze Drážďany dostává každý sto euro na měsíc."* Arcibiskup Graubner proto nabídl jménem své diecéze finanční příspěvek na sociální a zdravotní pojištění jejich kněží. *„Až si k tomu zřídí právní strukturu, připraví se smlouva o spolupráci,"* uvedl.

Součástí návštěvy byla také turistická prohlídka jednoho z největších vinných sklepů na světě. Podzemní chodby v obci Crikova vznikly těžbou kamene pro stavbu měst. Celkem měří přes 120 km, z nichž 50 km dnes užívají státní vinné sklepy vyvážející víno i do ČR.

Podle zpráv České biskupské konference

Svatá rodina z Nazareta

Před Vánocemi hovořil papež o povolání rodin

Na Svatopetrském náměstí se 17.prosince dopoledne sešlo asi dvacet tisíc lidí na poslední generální audienci 2014, která se shodou okolností konala v den papežových 78. narozenin. S velkou invencí vyjadřovali přítomní svá blahopřání. Kromě skandovaného volání a aplausu nechyběl ani narozeninový dort se svíčkami připravený argentinskými řeholnicemi. Vrcholným překvapením bylo asi tisíc párů, které na náměstí zatančili papeži jeho oblíbené tango. Petrův nástupce ve své promluvě oznámil, že zahajuje nový cyklus katechezí, ve kterých se bude až do příští biskupské synody věnovat tématu rodiny. Dnes se papež zaměřil na rodinu Nazaretskou, kterou utvořil Ježíš a ve které chtěl třicet let normálně žít. Přinášíme zde plné znění této katecheze.

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Nedávno skončená biskupská synoda o rodině byla první etapou cesty, která skončí v říjnu příštího roku dalším zasedáním na téma „Povolání a poslání rodiny v církvi a ve světě". Tuto cestu má doprovázet modlitbou a reflexí celý Boží lid. Chtěl bych také, aby se pravidelné středeční audience staly součástí této společné cesty. Rozhodl jsem se proto uvažovat během tohoto roku spolu s vámi právě o rodině, o tomto velkém daru, který Pán daroval světu hned na počátku, když Adamovi a Evě svěřil poslání množit se a naplnit zemi (srov. *Gen* 1,28); onom daru, který Ježíš potvrdil a zpečetil svým evangeliem.

Blízkost Vánoc začíná osvěcovat toto tajemství velkým světlem. Vtělení Božího Syna otevírá nový počátek všeobecných dějin muže a ženy. A tento nový počátek nastává v lůně rodiny v Nazaretu. Ježíš se narodil v rodině. Mohl přijít okázale jako válečník či panovník. Ne, přišel do rodiny jako dítě. Je důležité nazírat v jesličkách tuto překrásnou scénu.

Bůh se rozhodl narodit se v lidské rodině, kterou utvořil On sám. Utvořil ji v odlehlé vesnici na periferii Římské říše. Nikoli v Římě, který byl hlavním městem této říše, nikoli v nějakém velkém městě, nýbrž na téměř neviditelné periferii, která měla dokonce poněkud nedobrou pověst. Evangelia to zmiňují téměř příslovečně: „Může z Nazareta vzejít něco dobrého?" (*Jan* 1,46). V mnoha částech světa tak možná ještě mluvíme, když slyšíme zmínku o nějakém periferním místě velkého města. A přece právě tam, v této periferii velké říše se začalo dít to nejsvětější a nejlepší, totiž dějiny Ježíše mezi lidmi! A tam se nacházela tato rodina.

Ježíš zůstal na této periferii třicet let. Evangelista Lukáš shrnuje toto období takto: Ježíš „je poslouchal" (tedy Marii a Josefa). Někdo by mohl říci: „Tento Bůh, který nás přišel zachránit, ztratil třicet let na této periferii s nevalnou pověstí?" Ztratil třicet let. Tak to chtěl. Ježíšovou cestou byla ona rodina. „Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci. Ježíš pak prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí" (*Lk* 2,51-52). Není řeč o zázracích či uzdraveních, kázáních – žádné tehdy nepronesl, nemluví se o zástupech, které by za ním proudily. Zdá se, že v Nazaretu všechno probíhalo „normálně" podle zvyklostí zbožné a činorodé izraelské rodiny. Pracovalo se, maminka vařila, pečovala o všechny domácí věci, žehlila košile... to co každá maminka. Tatínek, tesař pracoval a učil pracovat syna. Třicet let. Někdo možná řekne: „Ale to je plýtvání, otče!" Boží cesty jsou tajemné. Důležitá tam ale byla rodina! A to nebylo plýtvání! Byli to velcí světci: Maria, nejsvětější žena, neposkvrněná, Josef, spravedlivý muž. Rodina.

Určitě by nás dojalo vyprávění o tom, jak se mladistvý Ježíš účastnil náboženských shromáždění a jak plnil povinnosti společenského života; kdybychom znali, jak jako mladý dělník pracoval spolu s Josefem a jakým způsobem naslouchal Písmu, modlil se Žalmy a jak se choval v mnoha jiných okolnostech všedního života. Evangelia ve svojí strohosti nepodávají o Ježíšově dospívání nic a ponechávají tento úkol našemu láskyplnému rozjímání. Cestou této představivosti se vydalo umění, literatura a hudba. Není jistě obtížné představit si, co mohou maminky chápat z Mariiných starostí o tohoto Syna! A co by si mohli tatínkové vzít z příkladu spravedlivého muže Josefa, který věnoval svůj život opatrování a ochraně dítěte a manželky – své rodiny – ve svízelných dobách! A nemluvě o tom, jak by mládež mohla být povzbuzena mladistvým Ježíšem v chápání nezbytnosti a krásy péče o svoje nejhlubší povolání a své velké sny! A Ježíš během těchto třiceti let rozvíjel povolání, kvůli kterému jej Otec poslal. Ježíš v té době nikdy neklesal na mysli, nýbrž rostl v odvaze, aby pokračoval ve svém poslání.

Podle Rádia Vatikán

Evropské setkání Taizé v Praze

Ve dnech 28.prosince 2014 až 2. ledna 2015 probíhalo v Praze evropské setkání mladých pořádané komunitou Taizé. Na třicet tisíc mladých z Evropy i jiných částí světa se v české metropoli sešlo, aby se zde modlili, sdíleli a zamýšleli nad křesťanským posláním ve světě. Akce nazvaná *Pouť důvěry na zemi* byla letos věnováno Ježíšově větě: *„Vy jste sůl země"*.

„Štěstí se nenachází v postoji 'každý pro sebe', nýbrž v solidaritě mezi lidskými bytostmi," uvedl v závěru představený komunity Taizé, bratr Alois s tím, že právě v bratrském a sesterském společenství leží jeden z přínosů křesťanů pro současnou společnost. *„Možná můžeme zaset jen malá semínka. Ale Bůh se mohl zjevit v dějinách proto, že někteří lidé – jako Abrahám nebo Maria – uvěřili, že pro něho není nic nemožné"*. Pro agenturu SIR pak řekl: *„Není to úspěch, co hledáme. Ale ve světě, kterým prochází napětí, chtějí být mnozí evropští mladí lidé nositeli naděje v místech, kde žijí. Setkání, jako to Praze (...) podporují mladé v této jejich hluboké touze."*

Účastníky pozdravil papež i Pan Ki-Mun

Své pozdravy zaslali účastníkům představitelé různých církví, politici a zástupci mezinárodních organizací. Podle vatikánského státního sekretáře Pietra Parolina, který tlumočil pozdrav papeže Františka, se mladí lidé nemají obávat svých limitů a ubohosti, mají však hledat, jak se stát solí světa. *„Objevíte v tom překvapivou důvěru, kterou ve vás vkládá Kristus Nenechte se znepokojit svými limity a svou ubohostí. Obraťte se k němu, abyste přijali to, co po vás žádá. On přichází, aby vrátil světu jeho pravou chuť skrze objevení krásy společenství s Bohem a mezi bratry a sestrami,"*napsal Parolín. K 25. výročí návratu svobody v ČR připomenul: *"Nezapomínejte v modlitbě na mučedníky a na ty, kdo projevovali svou víru, muže a ženy dobré vůle, kteří skrze velkorysý dar sebe sama - často skrze velká utrpení - umožnili znovunalezení cest svobody."* I mladí lidé jsou povoláni, aby po vzoru Marie z Nazareta otevírali nové cesty svobody tím, že darují sebe sama a přijmou v sobě život Božího Syna. Papež František chová podle dopisu důvěru v *"představivost a tvůrčí schopnost mladých"*, aby mohlo být ve všech částech světa s radostí hlásáno evangelium. *"Jak je krásné, když jsou mladí lidé 'poutníky víry', šťastní, že mohou nést Ježíše na všechny cesty, na každé náměstí, do každého koutu světa!"* Mladí lidé z Taizé jsou také podle papeže těmi, kdo požadují, aby se postupovalo k plnému společenství mezi církvemi. V závěru předal Parolin papežovo požehnání všem účastníkům setkání, bratřím z Taizé, pastýřům i těm, kdo v Praze a okolí poutníky přijali.

Generální tajemník OSN Pan Ki-Mun připomněl ve svém vzkazu 25. výročí od Sametové revoluce. Svět podle něj potřebuje mladé lidi, kteří budou překonávat rozdělení, bariéry a budou hledat smíření. *„Dívám se na vás, abyste pomohli prosazovat cíle míru, rozvoje a lidských práv. Vyzývám všechny vlády, aby pomohly mladým lidem plněji se účastnit civilního a veřejného života, a činit rozhodnutí, které budou utvářet lepší svět. Prosím počítejte nadále s přátelstvím a podporou OSN ve vašem úsilí a přijměte mé srdečné přání k památnému setkání."*

Svůj pozdrav zaslal také prezident ČR Miloš Zeman, ekumenický patriarcha Bartoloměj, metropolita Ilarion z Moskevského patriarchátu, hlava anglikánské církve Justin Welby, generální sekretář Světové luterské federace Martin Junge, generální sekretář Světové rady církví Olav Fykse-Tveit a předseda Evropského parlamentu Martin Schulz.

Podněty bratra Aloise a ekumenické návrhy

Ve skupinkách účastníci v Praze denně diskutovali o tom, jak mohou lépe pomoci současné společnosti, stát se *„solí země"*. Pomáhaly jim přitom tzv. *Podněty bratra Aloise pro rok 2015*. Ve čtyřech bodech v nich představený komunity Taizé zval mladé, aby sdíleli s lidmi ze svého okolí chuť do života, angažovali se pro smíření, dali se do služby v pokoji a starali se o zemi.

„Pokoj je něco víc než jen nepřítomnost konfliktu. Je to štěstí. Dává každému spravedlivé místo. Je to plnost života. Když v sobě přijímáme Boží pokoj, rozšiřuje se mezi ty, kdo jsou kolem nás, mezi všechno stvoření," píše např. bratr Alois ve 3. podnětu. V něm také navrhuje půlhodinu ticha, kterou se mohou lidé každou neděli připojit k modlitbám za mír.

„Tyto podněty nás budou doprovázet v následujících měsících až do oslav, které se budou konat v létě roku 2015 jako připomínka několika důležitých výročí naší komunity," dodal také bratr Alois. Ekumenické společenství si letos připomene 75 let vzniku. V květnu 2015 uběhne také 100 let od narození jeho zakladatele, bratra Rogera. Od 5. do 12. července 2015 se pak v Taizé uskuteční týden zamyšlení se nad důležitostí řeholního povolání, v první polovině srpna týdenní setkání s připomínkou odkazu bratra Rogera a začátkem září mezinárodní konference pro mladé teology.

Během setkání v Praze promlouval také každý večer bratr Alois k shromážděným. K nejvýraznějším patřil jeho projev během ekumenické bohoslužby 1. ledna 2015, kde vyslovil šest podnětů pro ekumenismus, jak se můžeme shromáždit pod jednou střechou:

1. V místním společenství se můžeme shromažďovat pod jednou střechou mezi sousedy a rodinami, trochu jako v „základních společenstvích", abychom se společně modlili, pomáhali si a stále lépe se poznávali.

2. Mezi místními společenstvími různých vyznání už probíhá spolupráce při studiu Bible, v sociálních a pastoračních aktivitách nebo vyučování náboženství. Tato spolupráce by se měla stále prohlubovat. Ať každé společenství s křesťany ostatních denominací dělá společně vše, co je možné, a nedělá nic, aniž by ostatní bralo v potaz.

3. Jsme tu společně v této nádherné katedrále. Nemohla by se v mnohých městech místní katedrála nebo jiný významný chrám stát domem společné modlitby všech křesťanů z okolí?

4. Teologický dialog musí pokračovat. Bylo by možné, aby se tak dělo stále víc v kontextu společné modlitby a s vědomím toho, že už jsme spolu? Když žijeme a modlíme se společně, přistupujeme k čistě teologickým otázkám jinak. Snad by se dalo říct to samé o etických úvahách.

5. Všichni věřící dostali část pastoračního daru, aby bděli jeden nad druhým. Křesťanská rodina, kterou je církev, také potřebuje služebníky jednoty na všech úrovních. Opatrování jednoty na obecné úrovni je tradičně spojována s římským biskupem. Nemohl by být přijat jako služebník, který bdí nad svorností mezi svými bratry a sestrami v jejich obrovské rozmanitosti? Nebylo by možné si představit, že církve přijmou to, že jejich vztah k této službě má různé formy?

6. Neměly by církve, které zdůrazňují, že k přijímání eucharistie je nutná jednota víry a shoda ve služebné správě (ministerium), připisovat stejnou váhu i harmonii a bratrské lásce? Nemohly by nabídnout větší eucharistickou pohostinnost těm, kteří vyjadřují touhu po jednotě a věří ve skutečnou Kristovu přítomnost? Eucharistie není pouze vrchol jednoty, je to také cesta k ní.

Přijměme, že budeme pokračovat v cestě, kterou předem neznáme, zakořeněni v těchto Izajášových slovech: „Slepé povedu cestou, již neznají." V Ducha svatého vkládáme důvěru, že nás povede po stále ještě neznámých cestách. Jeho vnuknutí nás připravuje na to, abychom se stali věrohodnými svědky jednoty.

Pohostinnost českých rodin

Poutníky z celého světa hostilo zhruba 2500 rodin, další účastníci byli ubytováni ve školách a jiných prostorách. Pohostinnost se také projevila v nečekaných událostech, jak popsal pro Radio Proglas bratr Wojtek z Taizé: *„Na náměstí Franze Kafky, kde jsme měli své přípravné centrum, jsme potkávali každý den muže, který hrál na saxofon. Každý den jsme tohoto staršího pána mohli poslouchat. Velmi krásné bylo, když nás pak tento člověk navštívil a nabídl ubytování pro deset lidí."*

Podle představeného komunity se účastníkům dostalo v České republice *„nádherného přijetí"*.

Situace křesťanů v ČR vede podle bratra Aloise k zamyšlení: *"Stejně jako v mnohých částech světa jsou tu křesťané v menšině, jak tomu bylo v době prvních křesťanů. Jsou solí země ne tím, že by usilovali o moc nebo že by společnosti vnucovali své přesvědčení, ale tím, že jsou prostými tvůrci pokoje a zasazují se o spravedlnost na místě, kde žijí."*

Komunita Taizé je křesťanské ekumenické společenství nacházející se v burgundské vesnici Taizé ve Francii. Založena byla v roce 1940 bratrem Rogerem Schützem. Je vyhledávaným místem modlitby a sdílení poutníků z celého světa.

Příští evropské setkání mladých pořádané komunitou Taizé se bude konat ve dnech 28. prosince 2015 - 1. ledna 2016 ve španělské Valencii. V Praze to oznámil představený komunity, bratr Alois.

Podle zpráv
České biskupské konference

Zemřela Judy Baar Topinka,

symbol velikosti českého Chicaga

10. prosince 2014 v ranních hodinách chicagského času náhle zemřela Judy Baar Topinka, legenda illinoiské politiky a aktuálně poslední velikán slavné česko-americké historie v Chicagu a na Středozápadě USA. Judy Baar Topinka obhájila v listopadu v přímé volbě funkci Illinois State Comptroller, avšak funkce se už v lednu neujme.

Nejvýznamnější deník amerického Středozápadu Chicago Tribune označil Judy Baar Topinkovou za „nejosobitějšího a nejpřímočařejšího politika Illinois." Nově zvolený guvernér Illinois Bruce Rauner, rovněž republikánský politik, pro stejný list uvedl, že „magneticky přitažlivá a jedinečná osobnost paní Topinkové přinášela úsměv do tváře každého, kdo se s ní setkal. Služba občanům byla v jejím srdci, vždy upřednostňovala jen to, co bylo nejlepší pro ně."

Bořek Lizec, generální konzul ČR v Chicagu v reakci na odchod Judy Baar Topinkové uvedl: „**Náhlý odchod Judy Baar Topinkové je obrovskou ztrátou jak pro Illinois, tak pro Českou republiku.**

První dokládají výroky všech významných chicagských illinoiských politiků, se kterými vystoupili bezprostředně po vydání smutné zprávy o jejím odchodu. **Judy Baar Topinková dosáhla řadu prvenství v illinoiské politice, mimo jiné když byla v roce 2006 jako první žena v historii v tomto státě nominována jako kandidátka na guvernéra za Republikánskou stranu.**

Česká krajanská komunita a celá Česká republika ztratila v Judy Baar Topinkové velkého zastánce. Osobně jsme se setkali naposledy 1. prosince na plese Chicagského konzulárního stolu, kde byla hlavním hostem u stolu České republiky. Dlouze jsme hovořili o příležitostech, se kterými by ráda byla nápomocna, ať už šlo o projekty v oblasti školství, obchodní spolupráce, či kultury. Diskutovali jsme také její oficiální cestu do České republiky, o jejíž přípravu mě požádala. **Hovořili jsme také o jejím silném vztahu k naší zemi. Přesto, že se narodila již ve Spojených státech, hovořila výbornou češtinou.** Vzpomínám na to, jak s ní udivovala, když před lety poskytovala rozhovor Českému rozhlasu a při volbě češtiny nezaváhala ani na vteřinu. **Pokládala se za Češku a vždy se k tomu hrdě hlásila.** Zasloužila se mimo jiné také o přesun sochy Karla Havlíčka Borovského z počátku 20. století na snad nejatraktivnější místo v Chicagu.

Po chicagském starostovi Antonínu Čermákovi budeme bohužel zřejmě dlouho čekat na dalšího krajanského politika, který by v Illinois dosáhl takových úspěchů a také respektu jako Judy Baar Topinka. Platí to také v celoamerickém kontextu, kde bychom s výjimkou Madeleine Albright zřejmě aktuálně nenašli další podobně výraznou a uznávanou osobnost."

Judy Baar Topinka vstoupila do vysoké politiky v roce 1984, když se stala poslankyní dolní sněmovny Illinoiského zákonodárného sboru. Od roku 1984 se stala členkou Illinoiského senátu. Poté byla třikrát po sobě přímo zvolena ministryní financí Illinois. V roce 2006 neúspěšně kandidovala za Republikánskou stranu na guvernérku. I přesto se dokázala vrátit do vysoké politiky, když byla v roce 2010 zvolena Illinois State Comptroller. Stala se tak první ženou v Illinois, která byla přímo zvolena do dvou ústavních funkcí. Přes vítězství v listopadových volbách již druhé období ve funkci Illinois State Comptroller nezahájí. Judy Baar Topinka zemřela 10. 12. 2014 po jedné hodině ranní na následky krvácení do mozku.

Budiž čest její památce!

PhDr. Bořek Lizec,
generální konzul České republiky v Chicagu

SDRUŽENÉ ČESKOSLOVENSKÉ ORGANIZACE V CHICAGU

Vás srdečně zvou na

57. REPREZENTAČNÍ PLES

v sobotu 7. února 2015
v Drury Lane Oak Brook, Oak Brook Terrace, IL

Hraje hudba Josefa Polacha Czech Express

Večeře, otevřený bar a víno na stolech.
Vstupné $ 90,- za osobu

Debutantky na 57. Reprezentačním plesu

Natálie Otčenášek of Sarnia, ON Canada, **Kaitlyn Barcal** of Brookfield, **Gianna Pinnoti** of Evergreen Park
Emily Kučera of Woodridge, **Cecilia Podczerwinski** of Burr Ridge

Pro další informace zašlete email: representativeball@gmail.com
nebo volejte Vlastu Viceníkovu 708 - 354 0520
www.czechoslovakalliedorganizations.org

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu

http://www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**

Chapel: **708-562-5900**

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vroucí vzpomínka

S hlubokou bolestí si dne 12. ledna 2015 připomeneme sedmé výročí, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný syn, manžel, tatínek a bratr, pan

Josef Borýsek

Narodil se 5.září 1942 v Horním Němčí na Moravě.
Do USA přicestoval po tragické smrti tatínka
v roce 1952 se svou maminkou Marií Borýskovou
a starším bratrem Zdeňkem a usadili se v Chicagu.
33 roků pracoval v American National Can Corp.
V USA se oženil s manželkou Věrou
a společně vychovali syna Johna.
Po celých 55 let svého pobytu v USA byl činný
v Moravských spolcích a krajanskému životu a
uchování národních tradic věnoval své celoživotní úsilí.
Od roku 1993 byl prezidentem
Ústředny moravských spolků.
Dne 12.ledna 2008 ve věku 65 let
podlehl nenadálé těžké nemoci.
Je pochován na hřbitově
Panny Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Vzpomínkovou mši svatou
za něho budeme obětovat
v neděli 11. ledna 2015 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě s námi.

Věra Borýsková, manželka
John Borýsek, syn
Marie Borýsková, matka
a ostatní příbuzní v USA, Kanadě
a v České republice

Vroucí vzpomínka

Letošního 17. ledna tomu budou dva roky, kdy nás navždy opustila naše milovaná manželka, maminka, babička, sestra a švagrová, paní

Marie Peroutka

Narodila se 12. února 1936 v obci Pitín u Uh.Hradiště.
V Brně vystudovala průmyslovou školu stavební a pracovala
v projekčním ústavu kde poznala svého manžela Miloše.
V roce 1957 uzavřeli sňatek a r. 1965 se jim narodil syn Pavel.
V létě 1968 se kvůli invazi sovětských vojsk do Československa
nevrátili z dovolené ve Vídni, ale odjeli k bratru Zdeňkovi do
Chicaga a zde pak úspěšně pracovala v projekčních ústavech.
V posledních létech statečně bojovala se zákeřnou nemocí,
v níž ji posilovala hluboká víra v Boha - podlehla jí 17. ledna 2013.

Vzpomínkovou mši svatou za ni budeme obětovat
v kostele České misie v neděli 18. ledna v 10.30 dopoledne

Děkujeme všem, kdo si spolu s námi na ni vzpomenete v modlitbě

Miloš Peroutka, manžel
Pavel Peroutka, syn s manželkou Suzanou
a vnučkou Gabrielou
Zdeněk Bartoš, bratr s manželkou Danielou

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2015?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída:
30.00 + 20.00 poštovné = 50.00 USD
Kanada na rok letecky:
30.00 + 35.00 poštovné = 65.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky:
30.00 + 60.00 poštovné = 90.00 USD
Šeky pište pouze na: **Czech Mission**
Naše adresa:
Czech Mission
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513
Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050
Doporučte Hlasy národa svým známým!

Prosíme dary na kostel i předplatné novin
veškeré šeky pište na CZECH MISSION,
jinak nám šek banka vrátí. – Děkujeme za pochopení.

Srdečně zveme všechny členy na

VÝROČNÍ SCHŮZI ČESKÉ MISIE

Schůze se bude konat
v neděli 22. února 2015
v 1.00 po obědě
v klubu České misie
9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513

Bude podána zpráva o činnosti misie za rok 2014.
Finanční zpráva o hospodaření misie za rok 2014.
Uskuteční se volby nové Misijní rady pro rok 2015.
Bude předložen plán činnosti na rok 2015.

Těšíme se na Vaši hojnou účast.

Mons. Dušan Hladík, president
a Rada České misie

Česká misie Vás zve na

DĚTSKÝ KARNEVAL v maskách

v Klubu České misie
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

v neděli 25. ledna 2015
od 2.00 do 5.00 hodin odpoledne

ČEKÁ VÁS BOHATÝ DĚTSKÝ PROGRAM

Soutěže, hry, hudba, tanec a mnohem víc.
Bude připraveno hojné občerstvení
pro děti i dospělé.
Vstupné dobrovolné.

Česká misie Vás srdečně zve na

MAŠKARNÍ BÁL

v Klubu České misie
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

v sobotu 14. února 2015 od 8.00 hodin večer
K tanci a poslechu hraje

DJ SPEEDSTER

Soutěž o nejlepší masky
Bohaté občerstvení a hojnost nápojů
Jako specialita bude opět srnčí guláš
Vstup: Masky $ 8,- Ostatní $ 10,-
Mládež do 18 let zdarma
Mohou se zúčastnit i děti v doprovodu rodičů
Bližší informace podá:
Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

H&P·LAW

JSME TU PRO VÁS.

Veškeré právní služby na území České republiky.

- Občanské právo
- Obchodní právo
- Správá majetku
- Ostatní právní poradenství

SOKOLOVSKÁ 6/85, 186 00
PRAHA 8, ČESKÁ REPUBLIKA

Tel. (+420) 221 719 041
Fax. (+420) 221 719 059
email: info@ak-hp.cz

www.ak-hp.cz

H&P·LAW

HORREN
Realitní kancelář

Už víte, na koho se obrátit ...

- PRONÁJEM A PRODEJ NEMOVITOSTÍ
- PORADENSTVÍ V OBLASTI INVESTIC DO NEMOVITOSTÍ
- PRÁVNÍ PORADENSTVÍ
- SPRÁVA NEMOVITOSTÍ

POBŘEŽNÍ 6/58
PRAHA 8 - KARLÍN 186 00
ČESKÁ REPUBLIKA

TEL. (+420) 221 719 041
FAX. (+420) 221 719 059
E-MAIL: info@horren.cz

www.horren.cz

Církev jsem radikálně odmítal

Moje cesta ke katolické víře

Výchozí pozice

Příběh, který vám chci vyprávět, začal asi před devíti lety.

Ale než začnu, chtěl bych vám říci několik základních údajů k mojí tehdejší osobní situaci.

Co se týká rodiny, pocházím z tzv. patchworkové rodiny (nevlastní otec či nevlastní matka – pozn. red.).

Já sám jsem měl dceru z dřívějšího vztahu, která nežila se mnou, avšak pravidelně jsem ji vídal. Byl jsem civilně sezdán s jednou rozvedenou paní, která ze své strany přivedla do civilního manželství dvě dcery.

Tato rodinná konstelace nebyla vždy bez komplikací, jak si můžete představit.

Co se týká povolání – provozuji jako společník po 20 let inženýrskou kancelář blízko Mnichova – byl jsem spíše egoistický, vnímavý chlapík, kterému šlo především o vydělávání peněz. Mým cílem bylo, abych se pokud možno ve 40 letech stal milionářem a potom vedl krásný život s minimem práce a mnohou zábavou. Další cíle jsem neměl.

Co se týká víry a církve, byl jsem sice pokřtěn jako katolík, byl jsem i u prvního přijímání, ale to byly vnějškové záležitosti, které zařídili moji rodiče, aby moje babička nebyla zklamaná.

Moji rodiče patří ke generaci 68. roku. Byli a jsou stále ještě ateisté. Já sám jsem v roce 1995 z církve vystoupil, protože jsem neviděl důvod platit pro něco, co se mi protiví, ještě nějaké peníze.

Volání a cesta k pravdě

V roce 2002 jsem náhodou viděl jeden film: „Video o Ježíši", byl to sci-fi thriller, vlastně nic zvláštního. Někdo mi daroval knihu, na jejímž základě byl film natočen, a tam byla na závěr tato scéna: Hlavní postava popisovala pohled Ježíše při Poslední večeři. Při tomto popisu jsem začal plakat, naposledy jsem plakal jako dítě. Ta scéna mi už nešla z hlavy.

Tak jsem se začal vědeckým způsobem zabývat historickým Ježíšem. To mne ale ve skutečnosti nepřivedlo dále.

Jeden můj spolupracovník, o němž jsem věděl, že před několika lety našel cestu k víře, mi radil, abych četl evangelia.

Byla pro mě zajímavá, ale nic více. Potom, co jsem mu to sdělil, řekl, že bych to měl zkusit se spisy nějaké mystičky: Marie Valtorty. Doporučená kniha měla název „Bohočlověk".

Po malých částech (vždycky jenom pár stránek) jsem se prokousal prvním svazkem. Večer, při cvičení jógy, jsem přemýšlel o tom, co jsem minulý večer přečetl.

První dobu čtení to bylo – jak už jsem řekl – utrpení, všechno, co jsem četl, diametrálně odporovalo tomu, co jsem dosud považoval za dobré a správné. Toto všechno bylo najednou špatné moje já se obracelo proti tomu, co jsem četl.

Potom, co jsem přečetl asi polovinu prvního svazku, došlo skrze dva nečekané zážitky k náhlé změně situace.

Při prvním zážitku jsem ležel brzy ráno (bylo ještě tma) v posteli, byl jsem ale už v bdělém stavu, kdy jsem měl snu podobné zjevení. V tomto zjevení jsem viděl, jak se nad jedním stromem tvořilo něco jako bílý oblak a z tohoto oblaku se vyvíjel bíle oděný obraz ženy, stála jakoby nohama na obláčku.

Tato „bílá paní" (tak jsem ji pojmenoval) se na mě jednoduše dívala. Tento obraz (tak se mi to alespoň jevilo) zůstal na několik minut stát před mýma očima. Když to zmizelo, vyskočil jsem, byl jsem hluboce otřesen a věděl jsem: To nebyl žádný sen.

Měl jsem jenom vzdálené tušení, o co by se mohlo při tomto zvláštním zjevení jednat. Co, nebo lépe koho jsem tehdy viděl, jsem poznal teprve o několik let později, když jsem v Medžugorje stál před sochou Panny Marie na náměstí před poutním kostelem a „bílou paní" jsem znovu poznával.

Krátce po této zmíněné události jsem měl druhý zážitek. Při jednom večerním běhání mi bylo z ničeho nic (prožil jsem to, jako by se mi byly otevřely dveře) darováno úplně nové patření, úplné pochopení přečteného (1. svazku knihy Marie Valtorty). Věděl jsem náhle z hloubi srdce: To je pravda.

Tak jsem pročítal s rostoucím nadšením dále jeden svazek za druhým a mohl jsem tak prožít školu apoštolů v letech veřejného působení Ježíšova asi ve dvou letech, kdy jsem četl. Pro mě byl obsah díla absolutně hodnověrný.

Až do této doby jsem od svého prvního přijímání neudělal znamení kříže, natož abych se někdy pomodlil.

Můj už zmíněný věřící spolupracovník, který se mi stal mezitím skoro průvodcem ve věcech víry, mě odkázal na to, abych se neomezoval jenom na pasivní konzumování uvedeného mystického díla, ale abych prosil Ducha Svatého, aby mě vedl a naučil mě modlitbě.

Vzpomínám si ještě, jak jsem se o to pokusil při svém příštím běhu přes pole. Udělal jsem znamení kříže a potom zcela opatrně řekl: „Duchu Svatý, prosím Tě, ukaž mi cestu, pomoz mi modlit se." Nikdy jsem neznal nazpaměť „Otče náš". Tak jsem se naučil nejdříve modlit „Otče náš". Při svém běhání jsem vždycky volal nejprve Ducha Svatého, potom jsem se modlil „Otče náš" a pak jsem mluvil s Bohem o všem, co mi procházelo hlavou o věcech víry.

Po delší době, v níž jsem při svém běhání více vrostl do modlitby, jsem se ptal svého průvodce, jestli bych nemohl jít na nějakou přednášku o Medžugorje.

Před přednáškou, která se konala v jednom augsburském kostele, se modlili růženec a následovala mše svatá. Já jsem sice úplně nerozuměl, o co se ve mši jedná, zařadil jsem se ale do řady k přijímání a dělal všechno, co dělali ostatní.

Cesta do církve

Od této mše svaté v roce 2003 jsem už nechyběl na žádné nedělní mši. Ale bylo mi na začátku stále ještě trapné tomu přihlížet.

Tak jsem nechodil na mši v naší obci, ale v Mnichově.

Také růženec, jak jsem ho slyšel při přednášce, jsem se od té doby modlil při každém svém večerním běhání.

Po rozhovoru s jedním starým knězem v Rakousku, který mi zařídil můj průvodce a který trval celý den, se mi teprve ujasnily souvislosti. Že nemohu jednoduše chodit k přijímání bez příslušnosti ke katolické církvi, ani bez zpovědi a už vůbec ne jako člověk, který žije s rozvedenou ženou.

Tak jsem od té chvíle upustil od přijímání svátosti a přijímal jenom duchovně, což proti mému prvnímu očekávání bylo intenzivnější než svatá přijímání, která jsem předtím přijímal neoprávněně, ale bez vědomí neoprávněnosti.

Současně jsem se přihlásil ve své farnosti a poprosil o rozhovor o znovupřijetí do katolické církve.

Po několika měsících jsem byl pokynem ordinariátu znovu upozorněn, že nejsem oprávněný přijímat Eucharistii, protože žiji s rozvedenou ženou. Naproti mně sedící kněz mi ale řekl s vlídným vzezřením tváře, že tak přesně se to nedá brát, že najde nějakou cestu. Sdělil jsem mu přátelsky, ale s určitostí, že kdyby mi tento dopis přijímání svátosti nezakázal, nebyla by tato církev mojí církví, protože mi bylo jasné, že jsem žil ve stavu stálého cizoložství.

Také další rozhovory se členy naší farnosti, od nichž jsem doufal, že bych z jejich mnohaletých zkušeností katolických křesťanů mohl získat, mě zanechaly v pocitu údivu.

Musel jsem zjistit, že někteří z těchto katolíků byli trápeni silnými pochybnostmi o své víře, že jiní odmítali základní články nauky jako nesmysly a pozůstatky z minulých časů. Zdálo se, že nepostřehli, že když se nějaké budově odeberou základy, musí se nezbytně zřítit. Jiní zase nevěděli o nauce své církve vůbec nic. Stál jsem na pokraji propasti.

Bohu díky byl můj základ víry těmi dvěma léty čtení, popřípadě „života" s „Božími lidmi" od Marie Valtorty tak pevný, že těmito zážitky nebyl otřesen.

Při jednom rozhovoru s knězem jsme stanovili datum mého biřmování. Mělo to být na jaře roku 2004.

V době před mým biřmováním jsem se setkal při jiné příležitosti se světícím biskupem, který mě měl biřmovat. On neviděl v přijetí svátosti při mém biřmování vzhledem k mojí životní situaci žádný problém, odkázal mě nakonec na moje svědomí, což mi opravdu nepomohlo.

Tak jsem hledal zase kontakt na zmíněného starého kněze v Rakousku.

Po dlouhém rozhovoru, při němž poznal, jak velká je moje touha po přijetí svatého přijímání, „dovolil" mi po mojí první životní zpovědi, kterou jsem u něho vykonal, a po příslibu, že budu až do termínu biřmování žít zdrženlivě, že smím jedenkrát přijmout svaté přijímání při mši svaté, při které budu biřmován.

Toto svaté přijímání bylo pro mě velikým zážitkem. Moje žena mi potom řekla, že jsem zářil jako pochodeň a že jsem opravdu svítil mezi všemi těmi mladými biřmovanci.

Vytvořit pořádek v životě

Toto ojedinělé přijetí svatého přijímání mi ukázalo naprosto jasně, že moje životní situace nemůže zůstat tak, jak byla.

Tak jsme se vydali s mojí ženou na dlouhou kamenitou cestu manželského jednání, v jehož průběhu se zkoumala platnost před 30 lety uzavřeného a po poměrně krátkém čase zase ztroskotaného manželství mé ženy. Pro moji ženu byla tato cesta velmi bolestná, protože mnohé staré rány, které byly domněle už vyléčené, byly zase rozdrásány.

Jednání v první diecézi, které skončilo asi po dvou letech navzdory všemu očekávání s kladným rozsudkem, nebylo v druhé diecézi potvrzeno, takže celé jednání se muselo znovu rozvinout, což si vyžádalo ještě jeden a půl roku.

O bližších okolnostech jednání bych se zde nechtěl zmiňovat. Chtěl bych vyprávět jenom o tom, že krátce po začátku jednání (tenkrát jsme netušili, jak dlouho to bude trvat) na radu jednoho silně věřícího muže, kterému jsme vylíčili naše utrpení se zřeknutím se přijímání svátosti, jsme se rozhodli, že až do konečného rozsudku budeme žít jako bratr a sestra, to znamená zdrženlivě.

Po rozhovoru s ordinariátem jsme směli pak také svátosti přijímat.

To byl první velký krok, jak vnést do našeho života pořádek.

Zřeknutí se, které jsme dodržovali, a pravidelné přijímání svátostí vedly k tomu, že jsme dostali velké milosti, náš modlitební život a život z víry přímo explodovaly.

V této souvislosti bych se chtěl zmínit ještě o jedné krátké příhodě.

V rámci jedné týdenní cesty do Itálie, která mě zavedla také do Říma, mi umožnil doprovázející kněz, který si všiml mého nadšení pro relikvie, získat v generalátu jednoho řádu ostatky svatých. Vedle podivuhodného relikviářového kříže to byla také jednotlivá „ex corpore" relikvie světce. Když jsme se zase vrátili domů, dostala malá relikvie místo vedle kříže a mariánské sochy na komodě v naší ložnici.

Mnoho kněží nás při zpovědích upozorňovalo na to, že zdrženlivost se dá žít jenom obtížně, když se nespí v oddělených pokojích, ale to nebyla naše cesta.

Asi tři měsíce potom, co relikvie dostaly svoje místo v naší ložnici, bleskla mi při probouzení hlavou myšlenka.

V posledních třech měsících, nejméně od té doby, když přišlo téma zdrženlivosti, neměli jsme žádný důvod z něčeho se zpovídat. Právě naopak, usínali jsme večer ruku v ruce jako sourozenci, každé pokušení zmizelo.

Teprve teď se zabývám myšlenkou (což musím ke své hanbě doznat), kdo byla ta svatá, jejíž ostatek jsme u nás měli. Znal jsem jenom její jméno, ale ještě jsem se nedostal k tomu, abych si přečetl, proč byla svatořečena.

Jednalo se o svatou Marii Gorettiovou, v jejíž oblasti kompetence, abych to tak vyjádřil, byla také čistota, to znamená chovat se tak, jak přísluší odpovídajícímu stavu.

To byla jenom jedna z mnoha podivuhodných příhod, které se nám přihodily na naší částečně velmi kamenité cestě k pořádku v našem životě, posilovaly nás a dodávaly odvahy, abychom po cestě šli dále.

Po třech a půl letech zdrženlivosti a trvajícího jednání jsme byli tak daleko, že jsme mohli bez výhrad říci, že jsme připraveni přijmout každý rozsudek a podle něho náš život zařídit, návrat k nepořádku už pro nás nebyl myslitelný. Krátce potom jsme směli navzdory mnoha vyčkávajícím nebo také negativním prognózám různých duchovních přijmout kladný posudek.

Už za několik málo měsíců jsme se mohli vzít v kapli Loreto v Birkensteinu a oslavit neuvěřitelnou svatbu.

Bezprostředně jsme cítili přítomnost nebe, mše svatá a také následující oslava byly uspořádány v ovzduší velké radosti, harmonie a pokoje, což ostatně mohou potvrdit také nevěřící svatební hosté. Náš oddávající kněz nám říká ještě dnes, že to byly jeho nejkrásnější oddavky.

Další následky naší prožívané zdrženlivosti se týkaly naší hodnověrnosti, mimo jiné také vůči našim mladistvým dětem, které částečně podrážděně sledovaly podivuhodnou proměnu svých rodičů.

Byli jsme jim, ale také jiným hledajícím radu právě naší cestou hodnověrnými partnery pro rozhovor či rádci, zvláště u témat pohlavnosti, manželství a rodiny.

Reakce našeho okolí a další cesta

Na začátku mé cesty k víře, když jsem četl první svazky od Marie Valtorty, mě zachvátila nejdříve velmi silná potřeba sdílení, abych celému světu sdělil ty nové poznatky, které pro mne byly velice důležité.

Moje žena byla jediná, která můj vývoj viděla bez výhrad jako pozitivní, i když jí rychlost mojí proměny a radikálnost mého obrácení někdy naháněla strach.

Ona byla vždy znovu ženou, která mě chránila před tím, abych se se svým ještě nepříliš pevným základem víry nevrhal do diskusí o víře s každým nevěřícím, který mi přeběhl přes cestu. A tenkrát se celé moje okolí skládalo z nevěřících.

V prvních rozhovorech, které jsem vedl s přáteli a známými, jsem velmi rychle pozoroval, že jsem ještě byl „ve víře děťátkem" – jak mi tenkrát řekl jeden kněz.

To se projevovalo v tom, že množství neuspokojivě proběhlých diskusí zanechávalo trhliny v dosud ještě velmi nestabilním základu víry až k zoufalství, ke kterému docházelo, když to, co jsem se v posledních měsících nově dozvěděl, skutečně byla „pravda".

Jako přírodovědecky myslící a vzdělaný člověk jsem potřeboval nejprve něco, co by mi dodalo dodatečnou jistotu, právě po těchto diskuzích. Tehdy jsem nalezl při svém pátrání na internetu magisterskou práci jedné historičky o Turínském plátnu.

Tento „lidmi nevytvořený" obraz našeho Pána mne fascinoval především proto, že vědecká zkoumání stále více potvrzovala, že není žádné přirozené vysvětlení pro tento obraz Ukřižovaného a že prohlášení, že prý se jedná o středověké falsum, bylo stále více vyvraceno přesnějšími průzku-my.

Pro mě to bylo jasné: Pán nám zanechal touto relikvií své evangelium v uzavřené podobě. Stalo se čitelným teprve vědeckými metodami naší doby a věda se stala svědkem pravdy evangelia. Toto poznání mě napadalo stále a rozpouštělo přicházející pochybnosti a naplňovalo mě velikou radostí.

První doba po obrácení se vyznačovala zásadně především tím, že jsem nebyl člověkem modlitby a důvěry v Boha, ale ještě jsem si tenkrát myslel, že všechno musím udělat sám.

Způsobem tomu odpovídajícím vypadaly také výsledky rozhovorů vedených s přáteli a známými, ještě nedošlo k proměně mě samotného. Byl jsem stále ještě člověkem naplněným pýchou, hrdostí, vnitřním hněvem a egoismem, soudil jsem tvrdě lidi, kteří moje obrácení nemohli nebo nechtěli pochopit.

Vím, že jsem v této první době své cesty víry nebyl dobrým svědkem pro Pána. Následkem toho se mnoho lidí od nás odvrátilo, nechtělo s námi už mít nic společného. To bylo zvláště pro děti velmi nepříjemné období.

Potom změnila moje žena své povolání (v oblasti reklamy), vzdělávala se v péči o lidi a pracovala v ambulantní pečovatelské službě. Později, po patřičném školení u Milosrdných bratří, byla činná jako dobrovolná pomocnice v hospici a je tam dodnes.

U sebe samého jsem velmi pomalu pozoroval, že se se mnou děje změna. Chodil jsem mezitím denně na mši svatou, účastnil se mnoha poutí, strávil hodně času na modlitbě.

A bylo mi dáno, že jsem všechno zvládal, aniž by tím utrpěla moje práce. Opak byl pravdou. Můj pracovní výkon značně stoupl, podařilo se jednoduše všechno, a to o to více, oč více jsem své záležitosti předával Pánu a jemu přenechal vedení.

Začal jsem především předávat Pánu požadavky a zúčastněné lidi a prosil ho, aby nás vedl Duchem Svatým a abych potom také přijal výsledky. Nemusel jsem dělat vůbec nic, kromě toho, že jsem nechal konat Jeho.

Ale ještě něco chybělo. Všechno bylo příliš zaměřeno na výsledek nebo na žádost.

Potom přicházely pokyny od lidí nebo duchovních, které jsem zpočátku nepřijímal nebo jim ani nerozuměl. Přišlo více porážek (zdravotní, nehody) a já jsem věděl, že se musí něco změnit. Týkalo se to mého modlitebního života a mojí vůle.

Modlil jsem se každý den v Otčenáši „buď vůle Tvá", ale bylo tomu stále tak, že jsem v průběhu věcí chtěl všechno řídit sám. Brzo jsem zpozoroval, že tady nemusím dělat vůbec nic kromě toho, abych se nechal vést. To nejdůležitější bylo poznání, že mým úkolem je nechat se pomalu proměňovat modlitbou a pravidelným přijímáním svátostí v nástroj, který by mohl být Pánu potřebný. Tato proměna, kterou jsem pociťoval především po uctívání před Nejsvětější svátostí, mi ukazovala stále více, že se musím stát člověkem lásky.

To bylo to staveniště, o které šlo: Ne běhat okolo a lidem říkat, že se musí změnit, aby vyhověli požadavkům Pána a dosáhli spásy, ale zamést si před vlastním prahem.

Bylo mi také stále jasnější, že pokrok nebyl možný jen vlastní prací na sobě. Bylo zapotřebí, abych se každý den stával menším před naším Bohem, každý den se stával dítětem před naším Bohem, každý den mu projevoval svůj souhlas, abych své srdce pravidelně nechal jím připravovat očištěním ve svátosti pokání. A abych se potom v každém svatém přijímání úplně sjednocoval s ním.

Cítil jsem, že všechnu milost blokující „já" musí krok za krokem stále ustupovat, abych se pomalu stával otevřenějším pro Pána. Pak mne bude moci prozařovat jeho láska, pak bude moci On ve mně, se mnou a skrze mě působit.

Krásný je obraz zahradní hadice (podle Leandry Lachance). Máme být nástrojem jako zahradní hadice, která sama o sobě nemá žádný vliv na růst rostliny víry a lásky; teprve když ji napojíme na zdroj milostí, teprve když se necháme napojit na zdroj milostí, vytéká proudem elixír života lásky.

To vidím jako náš životní úkol, to je cesta, kterou máme jít. Máme se stát lidmi lásky, zářícím ohněm lásky. Nikoliv sami ze sebe, to nefunguje, ale dát Pánu všechnu svobodu působení a nechat ho působit na naše bližní a měnit svět. Pochválen buď Ježíš Kristus!

Jenö Zeltner, Der Fels 8-9/2014
Překlad podle Světla 39-40/201

Pro tebe je rozhodující jenom ta chvilička, kterou právě žiješ - nyní

Když říkáme: "Čas jsou peníze",
nemluvíme o minulosti,
ani o budoucnu,
ale o přítomném okamžiku.
O okamžiku,
ve kterém se budoucnost vlévá do minulosti.

Kdo tyto unikající okamžiky zachytí,
kdo je naplní dobrem,
ten dokonale využívá čas,
ten žije naplno.

Kdo se ale příliš přehrabává v minulosti,
nebo vypočítavě zkoumá budoucnost,
nedělá dobře.
Zatím mu totiž navždycky unikají z dosahu
cenné atomy času – nevyužité, prázdné.

Pro tebe je rozhodující
jenom ta chvilička,
kterou právě nyní žiješ.
Právě teď...

* * *

Kdo z vás může o jedinou píď prodloužit svůj život,
bude-li se znepokojovat?
Nedělejte si starost o zítřek. (Mt 6,27.34)

Přítomnost je ve skutečnosti jediná část času,
kterou opravdu máme
k dispozici.

José Carlos Bermejo – www.vira.cz

Bohatý podnikatel potkal rybáře...

Když jeden bohatý podnikatel narazil na rybáře,
který poklidně seděl opřený o loď a hrál si s dětmi,
zděšeně se ho zeptal:

„Proč nerybaříš?“

„Protože pro dnešek jsem už ulovil dostatečné množství ryb,“ odpověděl rybář.

„Proč neulovíš ještě nějaké další?“

„A co bych s nimi dělal?“

„Vydělal bys více peněz,“ zněla podnikatelova odpověď.
„Mohl bys k lodi připevnit motor,
vydat se do hlubších vod a ulovit více ryb.
Pak bys získal peníze na dvě lodi..., a snad i na celou flotilu.
A stal by se z tebe boháč jako ze mne.“

„A co bych dělal potom?“ zeptal se rybář.

„Mohl by sis pořádně užívat života.“

„A co myslíš, že právě dělám?“ odpověděl rybář.

Podle knihy:
Bermejo José Carlos Vlídné příběhy,
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

Svého vlka musíte krmit...

Obyvatelé italské vesničky Gubbio byli pyšní, snad až domýšliví. Všechno u nich zářilo čistotou, ulice byly zametené, domy čerstvě nabílené, červenohnědé tašky na střechách krásně vyčištěné, starci byli šťastní, děti ukázněné a rodiče pracovití. Ves Gubbio se vypínala na úbočí hory a její obyvatelé pohlíželi na vesnice rozkládající se v údolí. Považovali „lid zdola" za špinavý a málo ušlechtilý.

Stalo se však, že kdosi využil noci, vkradl se do Gubbia a zabil dva vesničany. Hrůza zachvátila celou vesnici. Dva mladíci se nabídli, že nestvůru zabijí. Vyzbrojili se meči a počkali na ni před vchodem. Ale ráno nalezli jejich těla roztrhaná na kusy.

Všechny zachvátila panika. Zjistili, že je to hrozný vlk, který po nocích prochází ulicemi. Jelikož se ho chtěli zbavit, rozhodla se venkovská rada zavolat jednoho světce, který byl známý tím, že hovořil se zvířaty. Nebyl to nikdo jiný než samotný František z Assisi. Poslové se tedy vydali vyhledat Františka z Assisi a požádat ho, aby navždycky vyhnal vlka z poklidné vesnice. Na zpáteční cestě, když se poslové s Františkem vraceli do vesnice, světec se od výpravy oddělil a vstoupil do lesa, aby se zlověstným vlkem promluvil. Druhého dne ráno se všichni vesničané shromáždili na náměstí a nedočkavě vyhlíželi Františka. Když ho nakonec spatřili, jak vychází z lesa, jásali radostí. Světec se obrátil k vesničanům s těmito slovy: „Obyvatelé Gubbia, svého vlka musíte krmit." A aniž by cokoliv dodal, odešel.

Lidé z Gubbia nejdříve celou věc špatně pochopili. Byli na svatého Františka rozzlobení. Strach z vlka se obrátil v pohrdání a vztek vůči tomuto světci. Později však názor změnili a pověřili jednoho z nich, aby tu noc nechal před svými dveřmi jehněčí kýtu. A další dny postupovali obdobně. Od té doby nikoho dalšího vlk v Gubbiu nerozsápal. Život se vrátil do normálních kolejí a obyvatelé Gubbia z této zkoušky vyšli moudřejší. Přestali se chovat povýšeně a pohrdat obyvateli jiných vsí. Vlkova přítomnost ve vesnici je naučila větší pokoře.

Náměty k zamyšlení:

- V mém nitru žije vlk, který se chová agresivněji, když s ním nežiji, když mu nevěnuji pozornost. Možná je to více než vlk. Mohl bych se naučit o něj „pečovat"? Co z toho vyplývá?
- Moje minulost je někdy jako zuřivý nepřítel. Když si přeji na ni zapomenout, nepřináší to mému srdci pokoj.
- Je možné, že v životě čelím agresi někoho jiného. Existuje způsob, jak o tohoto člověka pečovat a vyhnout se tak účinně násilí?

Podle knihy
José Carlos Bermejo, Vlídné příběhy
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

Jak jsem si vysnívala svou budoucnost

„Co prospěje člověku,
když získá celý svět,
ale ztratí svou duši?" (srov. Mt 16,26)

Často jsem přemýšlela o tom,
co bych v životě ještě chtěla dokázat,
kam bych se chtěla posunout,
v jaké práci bych se uplatnila,
co vše bych si koupila...
Mnohé moje myšlenky směřovaly k cílům,
které se zračily v jakési vysněné budoucnosti,
která souvisela s vlastní seberealizací
a touhou po „něčem víc, než mám".

Jeden člověk mi ale otevřel oči – můj bratr.
Rozhodl se darovat rok svého života
a odjel jako dobrovolník do jedné daleké země.
Nepřemýšlel, jaký prospěch mu jeho rozhodnutí přinese.
Jen se nerozpakoval využít čas,
který mu byl dán, aby ho využil
a aby posloužil lidem i Bohu.

Uvědomila jsem si, že život žiji právě teď
a nevím ani, jaký čas mi byl na tomto světě vyměřen.
Nechci proto žít v přeludech o vlastní zářné budoucnosti.
Chci ale žít raději v přítomnosti,
protože jen v ní se mohu plně dávat
své rodině, přátelům a Bohu.

Získávám totiž tím,
že dávám.

(BF)
Podle www.vira.cz

MLADÝM

Rosa pro duši

Co je to život?

Jednoho teplého letního dne kolem poledne zahalilo les hluboké ticho. Ptáci schovali hlavu pod křídlo. Všechno odpočívalo.

Jen pěnkava zvedla hlavu a zeptala se: „Co je to život?"

Všichni byli tou těžkou otázkou překvapeni.

Jedna růže, která právě vykvetla a rovnala si jeden po druhém okvětní plátky, řekla: „Život znamená kvést."

Motýl, který se od rána nezastavil a šťastně poletoval z květu na květ, řekl: „Život je radost a slunce."

Mravenec, který vlekl slámku desetkrát delší, než byl on sám, řekl: „Život je práce a únava."

Včela, pilně snášející nektar z květů, zabzučela: „Život je směs práce a potěšení."

Debata začínala být vážnější, takže i myš vystrčila hlavu z díry a řekla: „Život je boj v temnotě."

Straka, která žije jen proto, aby vyváděla ostatním špatné kousky, řekla: „Co je to za debatu! Měli bychom se zeptat na názor někoho inteligentního!"

Rozpoutala se živá diskuze. Nakonec se zeptali jemného deštíku, který odvětil: „Život jsou samé slzy. Nic než slzy."

Nedaleko šumělo moře. Mohutné vlny se zvedaly a ze všech sil se vrhaly proti skalám a útesům, pak zase couvaly, skoro jako by nabíraly sílu, a zase se vracely do útoku na žulová skaliska. Vlny také vyjádřily své mínění: „Život je vždy marný zápas o svobodu!"

Na hlubokém modrém nebi načrtával orel královský své kruhy a hrdě zvolal: „Život je dobývání výšin!"

Ohebná vrba namítla: „Život znamená umět se ohnout v bouři."

Pak se snesla noc.

Svůj názor vyjádřila i sova: „Život znamená využít příležitost, když všichni ostatní spí."

Chvíli bylo hluboké ticho.

Mladík, který se vracel v noci domů, vyhrkl: „Život je ustavičné hledání štěstí a řetěz zklamání."

Konečně začalo svítat. Svítání se rozvinulo ve vší své slávě a řeklo: „Tak jako já, svítání, jsem začátkem nadcházejícího dne, tak je život začátkem věčnosti."

„Vím, že nemohu tomu, kdo mne po všechny dny miluje, darovat nic než tento malý dnešní den. Jak bych mu však mohl říci ano za všechny své dny, kdybych mu nedaroval i tento dnešní malý den...? Bůh má tisíc let na to, aby stvořil jediný den: já mám jediný den na to, abych udělal něco věčného: Dnešek!" (Bratr Christian de Chergé, mučedník)

Žebrák

Když zemřel chalífa, trůn byl na chvilku volný. Bezostyšně si na něj sedl chudý žebrák.

Velký vezír nařídil strážím, aby svatokrádežného pobudu zatkli, ale ten jim odpověděl: „Já jsem víc než chalífa."

„Jak si může dovolit něco takového tvrdit!" zvolal překvapeně velký vezír. „Nad chalífem stojí pouze Prorok."

„Já jsem totiž víc než Prorok," pokračoval žebrák klidně.

„Cože? Co si to dovoluješ, bídáku! Nad Prorokem stojí už jen Bůh!" - „Já jsem výš než Bůh."

„Nevěřící pse!" zařval velký vezír, div že ho neranila mrtvice. „Stráže! Rozpárejte toho mizeru. Nad Bohem už není nic!"

„No právě. Vždyť nejsem nic."

Vypráví se o jednom obchodníkovi, který měl krám na rušné ulici. Do jeho obchodu chodilo mnoho lidí a kupovalo jeho zboží. Muž stál u pokladny a třídil do jednotlivých přihrádek mince i bankovky. Jeden přítel, který se u něho v krámě stavil, si všiml, že má zvláštní přihrádku na falešné nebo neplatné peníze. Přesto je ale od zákazníka vzal, poděkoval a nic nenamítal.

„Co tím sleduješ?" divil se přítel. „Bereš si falešné mince a ani nemrkneš!" Obchodník se smutně usmál. „Víš, když se mi to stane, pomyslím si: Já jsem také taková bezcenná mince, a přesto mě Bůh přijímá bez řečí."

Ježíš říká: „Poslední budou prvními..."

Boží portrét

Jednoho dne se Michelangelo rozhodl, že namaluje portrét Boha. Věděl, že to bude nejsložitější dílo, co kdy maloval. Bůh je obrovský: jak ho dostane do obrazu? Rozhodl se udělat si pár skic, aniž by moc přemýšlel o tom, co kreslí. Začal list po listu čmárat něco o Bohu. Pracoval pilně a pokaždé objevil něco dalšího, dostal nový nápad. Počmáral spousty papírů, takže jeho ateliér praskal ve švech. Jednou se snažil trochu uklidit a zapomněl zavřít okno a větřík odnesl papíry oknem ven.

Náčrtky létaly všude možně a mnoho jich spadlo i na Zemi. Lidé je našli, prohlíželi si je a studovali a byli šťastní, že konečně vědí, jak vypadá Bůh. Pak začali náčrtky různě vykládat.

„Bůh je jako slunce," říkal jeden.

„Ne, Bůh je silný jako býk," tvrdil druhý.

Každý byl přesvědčen, že našel ten jediný a skutečný obraz Boha, a tak se začali hádat. Bůh z toho byl velmi smutný a rozhodl se, že to tak nenechá.

„Půjdu mezi ně osobně. Tak mě uvidí, budou si na mě moci sáhnout a uslyší mě."

Jak Bůh rozhodl, tak učinil.

Narodil se jako dítě uprostřed lidí a jmenoval se Ježíš.

Proto je dnes pro všechny snadné poznat Boha. Stačí znát Ježíše.

Bruno Ferrero: Rosa pro duši, Portál, Praha 2014
Podle Salesiánského magazínu 2014/5

Když opravdu málo znamená opravdu mnoho

Nemoc je pro nás dnes větším strašákem, než dříve

V naší moderní společnosti je nemoc paradoxně daleko větší hrozbou a strašidlem než v dobách předcházejících. Práce a zdraví se vzájemně podmiňují, a co více, za peníze si člověk téměř vše koupí – do jisté míry dnes i to zdraví!

My, kdo čteme tyto řádky, se momentálně ocitáme na šťastnější části planety, náležíme do bohaté a zajištěné společnosti. Hlad, bída a nemoci sužují jiné velké oblasti světa i na počátku 21. století. A dokonce těchto existenciálních problémů spíše přibývá, než ubývá. Je to alarmující situace, kterou si ne každý dostatečně uvědomuje, nebo na kterou si velká část relativně zabezpečených lidí spíše vlastně uvykla. Nemocemi zbídačené obyvatelstvo patří ke každodennímu koloritu zpráv ze světa, které pravidelně sledujeme.

Co zmůže člověk proti džungli zla a nemocí?

Co nakonec člověk zmůže?! Je v jeho silách něco změnit, někde někomu pomoci v této nekontrolovatelné džungli problémů a zla? Otázka nad jiné složitá, ale existují lidé, kteří ji definitivně vyřešit nechtějí, nedělají si iluze, ale přesto pomáhají! I když ví, že neexistují konečná řešení, nebrání jim to, aby navzdory všem nemocem a utrpení lidem pomáhali.

Likvidace lepry

Jednou takovou organizací je Likvidace lepry, křesťanská organizace, která je prodlouženou rukou tisíců drobných dárců, kteří převážně nevelkými finančními dary se podílejí na tom, že desítky tisíc malomocných a nemocných tuberkulózou se vyléčilo. A nejen vyléčilo (!), ale se podařilo a daří se je integrovat do života společnosti, a tímto jim napomáhat nalézat smysl své další existence.

Pomoc směřovaná konkrétním potřebným, o které se média nezajímají

Dobro, které se díky těmto dárcům ve světě koná, nelze dohledat na stránkách časopisů ani v televizních zprávách, protože dobro nevyčnívá a nestrhuje na sebe tolik veřejné pozornosti jako celá řada povděčnějších témat, podívaných a přitažlivých celebrit. Nemocní chudáci a ubožáci nejsou předmětem zájmu a ekonomického kalkulu, jejich atraktivita je pod mediálním bodem mrazu! A právě těmto „neviditelným" je věnována pozornost mnoha obyčejných dobrých lidí mezi námi, kteří nemohou nepřispět do tohoto zápasu o zdraví a životy mnoha lidí.

Léta osvědčené pomoci

Likvidace lepry (LL) již přes 22 let usiluje o léčbu (nejen) malomocných a jejich rehabilitaci, financuje distribuci léků i zdravotnického materiálu. Postavila dokonce i dvě nemocnice (včetně dětského domova), které i nadále podporuje, podobně jako celou řadu leprostanic ve světě. K zabezpečení své činnosti spolupracuje také s významnými zahraničními partnery, kteří disponují rozvinutými možnostmi takové pomoci. Indie, Libérie, Tanzánie či Kolumbie, to jsou destinace, kam všude směřuje pomoc LL. Každá země má svá specifika, ale v každé z nich jsou lidé, jimž naše pomoc mění životy a navrací naději jednotlivcům, rodinám i komunitám.

I Ježíš projevoval malomocným lásku a milosrdenství

LL je od svých počátků inspirována biblickým poselstvím, které zohledňuje všechny slabé a je inspirována samotným Ježíšem, který malomocné uzdravoval a projevoval jim lásku a milosrdenství. LL je prodlouženou rukou mnoha drobných dárců, kteří se (i pravidelným drobným) přispěním podílejí na pomoci mnoha bezejmenných a zapomenutých osob.

Mnohdy nás od drobné konkrétní pomoci odrazuje pocit, že naše „kapka" drobné pomoci je k ničemu, ale je to právě Ježíš, který při pohledu na chudou vdovu říká, že „ona dala nejvíc" (Lk 21,1-4) a je to Ježíš, který říká: : „Cokoli jste udělali pro jednoho z těch nejposlednějších, pro mne jste udělali." (srov. Mt 25,31-46).

Pokud těchto několik řádků vzbudilo váš zájem o konkrétní pomoc, více se dozvíte na - www.lepra.cz

Lze nám také napsat buď na e-mail: ll@likvidacelepry.cz

nebo na adresu: Likvidace lepry
Josefská 43/4
118 00 Praha 1

Bc. Luboš Hajas, ředitel Likvidace lepry

Úplné štěstí

Obrácení je možné, i když se člověk pohybuje na samém dně existence. Svědectví Piotra, člena evangelizační skupiny Vytrženi z otroctví.

Za mladých let jsem hledal štěstí v pornografii, krádežích, rvačkách,alkoholu a v drogách. Toho dne se všechno, co jsem stavěl podle svého, sesypalo jako domeček z karet. Zdálo se mi, že jsem ještě nikdy nepocítil takové vnitřní utrpení.

Pociťoval jsem tíži závislosti na drogách, cigaretách, pornografii a na množství dalších věcí. Nejlepší přátelé mě opustili – vlastně jsem přišel na to, že jsem nikdy skutečného přítele neměl, proto jsem pociťoval obrovskou prázdnotu a osamělost. V hlavě se mi rojily nejhorší myšlenky: byl jsem přesvědčen, že mě všichni chtějí zabít, a měl jsem sebevražedné myšlenky – tak vtíravé, že jsem si myslel, že se zblázním. Kdybych v tu chvíli našel tlačítko, kterým by se dala vyhodit celá zeměkoule do vzduchu, zcela jistě bych je stiskl.

Byl jsem připravený o všechno; uvědomil jsem si, že celý můj život je jediné velké fiasko. Hlavou mi vířily různé myšlenky a otázky. Proč trpím? Věděl jsem, že já sám jsem zavinil řadu bolestných zkoušek, které mě v životě potkaly. Byly také zážitky, za které jsem nemohl, prostě mě „potrestal zlý osud". V oné životní fázi jsem nevěřil v Boha, který zasahoval do mého života, a všechno, co se stávalo, jsem připisoval „osudu".

Tam hledat záchranu

Toho dne jsem měl u sebe drogy a přepadla mě chuť „zapálit si trávu" nebo „prásknout feta" (vzít si amfetamin), ale ovládla mě podivná obava, že mě to ještě více složí – prostě jsem se bál. To bylo poprvé, co jsem u sebe měl drogy, ale nevzal jsem si je. Nikdy předtím jsem nic takového neudělal, vždycky jsem chtěl toho svinstva pohltit co nejvíc. Hned nato přišlo pokušení, abych se potěšil nějakým jiným zážitkem, který by neměl žádné vedlejší účinky. Šel jsem na internet, chtěl jsem se třeba jenom na chvíli odtrhnout od toho světa, který mě už přerůstal, utéct na chvíli do klamné příjemnosti. Od mladých let jsem se stal závislým na tom „Bahnu" s velkým B, jakým je pornografie. Všechny své neúspěchy a životní obtíže jsem utápěl v oceánu pornografie. Jenže mi přitom kupodivu nebylo líp. Nečekala mě úleva, neprožil jsem štěstí a necítil jsem se víc mužnějším. Prostě vůbec nic. Všechno mě zklamalo. Všechny mé dosavadní životní „baterie" mě přestaly nabíjet... Neměl jsem už nic a nikoho.

Právě v tu chvíli jsem postřehl, že ve svém nitru jsem propastí a mám nepředstavitelný hlad. Porozuměl jsem, že uvnitř mám touhu po něčem velikém a že nic, co je na světě k mání, není schopno mě uspokojit ani naplnit... Trápení vycházelo z toho, že jsem chtěl nekonečné srdce upokojit věcmi konečnými, náhražkami...

Když jsem tak beznadějně seděl, vstoupila mi do hlavy nečekaná myšlenka, která nebyla dotěrná, nevzbuzovala strach nebo hrůzu: byla naprosto jiná než všechny předcházející. Uvnitř jsem vnímal pozvání k tomu, abych šel do kostela a tam hledal záchranu. Za chvíli jsem měl v hlavě tisíc důvodů pro to, abych nic takového nedělal. Vnitřně jsem ze sebe vysypal celou litanii nenávisti proti církvi. Přel jsem se sám se sebou. Pokoušel jsem se zabít ta slova, která se ve mně ozývala, ale nedokázal jsem je umlčet. Nakonec bylo potřeba se rozhodnout – jdu, nebo nejdu; hop, nebo trop; bojuju, nebo se vzdávám; vyhrávám, nebo prohrávám; žiju, nebo umírám...

Jsem si jistý, že bych se k tomu kroku nerozhodl, kdybych nepociťoval tak hrozný úpadek a pocit bezradnosti a osamění. Vidím teď, že takové chvíle, kdy všechno ztrácíme a připadá nám, že jsme na dně, z kterého už se nevyhrabeme, nám jsou zapotřebí pro to, abychom mohli zatoužit po něčem lepším – po něčem nepomíjejícím. Já jsem po celý svůj život hledal na této zemi štěstí bez konce. Svět mi stále tvrdil, že tu, že tam je naplnění. Byl jsem vzrušený, že už to štěstí držím v rukou, ale když jsem ho zakusil, cítil jsem se podvedený a viděl jsem, že mě zase někdo oklamal, že se mnou vyběhl. Upadal jsem víc a víc a z toho úpadku bylo stále těžší se dostat. Toho dne, kdy jsem pocítil výzvu, abych šel do kostela, jsem se nedomníval, vlastně mi ani na mysl nepřišlo, že na takovém místě můžu najít to, co bude naprostým štěstím...

V té době jsem byl „profláknutý" u jedněch lidí, kteří mě hledali, a dokonce mi hrozili smrtí. Utrpení mé duše ale bylo tak bolestné a ubíjející, že jsem překonal strach a poté, co jsem se pečlivě připravil, jsem vyběhl z chodby. Snažil jsem se jít bočními ulicemi, abych nikoho nepotkal a aby si mě nikdo nevšiml. Když jsem míjel nějakou skupinu lidí, svěsil jsem hlavu a přidal do kroku. Když jsem se konečně dostal k cíli, byl jsem ze strachu celý zalitý potem. Hodně nejistě jsem otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Byl to kostel Svatého kříže, kde jsem byl u prvního svatého přijímání, z kterého si pamatuju jenom to, kolik peněz jsem dostal od pozvaných. Později jsem tam býval jenom zřídka, občas náhodně na něčí svatbě nebo pohřbu, ale i tak vždycky s velkým přinucením.

Konečně nadešel čas

Nesměle jsem usedl kdesi vzadu. Nechtěl jsem na sebe upozorňovat, protože jsem věděl, že na toto místo nepatřím. Hrozně jsem se styděl a připadal si jako pokrytec. Rozhlížel jsem se po celém chrámu, pozoroval lidi, většinou to byly starší ženy v typických mohérových baretech. Konečně začala mše. Když skupina kněží zaujala místo před oltářem, vyšel ze sakristie ještě jeden kněz, který se vydal směrem k „budce", odborně zvané zpovědnice. Najednou se seběhla skupina lidí. Přicházeli jednotlivě a skrze mřížku něco šeptali směrem ke knězi. Pocítil jsem najednou veliké přání, abych stál jako ti lidé v řadě a všechno ze sebe dostal.

Když jsem šel do kostela, neplánoval jsem žádnou zpověď, zdálo se mi to absurdní. „Proč mám o svém životě vyprávět chlápkovi, kterého ani neznám? Nakonec ani nevím, jestli se mu dá věřit. Kdo ví,

jestli hned po mé zpovědi nepůjde na policii, aby mě ohlásil, a já půjdu určitě sedět?" – hodně takových pochybností se mi honilo hlavou. Ale kdesi v hloubi srdce jsem cítil, že to, že tady jsem, ještě nic neznamená, že musím postoupit o krok dál, čili jít za tím „chlápkem v suknici" a odhalit mu celé své nitro. Nepříjemné bylo také to, že jsem nevěděl, jak se mám zpovídat. Od dob prvního svatého přijímání jsem vlastně snad u zpovědi nebyl, a pokud jsem byl, zpovídal jsem se, jen aby to bylo, a formálně. Nemohl jsem si vzpomenout, co se říká na začátku, nevěděl jsem, jak začít. Ale i tak jsem vyšel a postavil se do řady. Doba čekání byla strašná, hrozně jsem se styděl, ale přes to všechno jsem chtěl být během té zpovědi upřímný, nechtěl jsem nic zatajit. Bylo to velmi těžké, protože jsem v sobě po celý svůj život spoustu myšlenek potlačoval a celou dobu jsem lhal; nikdo o mně vlastně nic doopravdy nevěděl, dokonce ani ti nejbližší. Po celý život jsem nosíval různé masky. Věděl jsem, že konečně přišel ten čas je shodit a říct, jaký doopravdy jsem. Nepočítal jsem s tím, že mě potká něco neobyčejného, myslel jsem spíš, že mi ten kněz nějak pomůže, například materiálně. Věřil jsem, že udělá něco, aby mi pomohl, ale zcela určitě jsem nevěřil, že by mohla existovat zpověď, kterou je odpuštění hříchů Ježíšem Kristem.

Celé nebe se těší z tvého štěstí

Přišel jsem na řadu. Představil jsem se a řekl knězi, že se cítím jak ubohost sama a že můj život nemá smysl. Potom jsem mu vypověděl svůj životní příběh, vyznal jsem se ze všech svých závislostí, krádeží, svěřil jsem mu všechny rány a těžkosti, které mě zavalovaly. Jedno vím: že jsem v tu chvíli byl zcela upřímný, nic jsem neskrýval, otevřel jsem se a předvedl, jaký ve skutečnosti jsem. Velice jsem litoval všeho toho, s čím jsem se svěřil, ale asi hlavně proto, že jsem věděl, k čemu mě to dovedlo. Když jsem skončil svou výpověď, kněz jako by ztuhl ve zpovědnici a mlčel. Cítil jsem se rozpačitě, udivovalo mě, že tak mlčí. Čekal jsem od něho nějaká slova, nějakou pomoc. Myslel jsem, že mi nabídne příležitostnou péči nebo že mě zaveze do nějakého střediska pro závislé, nebo že mi pomůže materiálně, abych mohl někam odjet. Kolování takových myšlenek přerušil dotaz, který mi kněz s velkým klidem položil: „Jak se jmenuješ?" Chvilku jsem se cítil jako na policii, ale přesto jsem odpověděl, že se jmenuju Péťa. Následovalo další ticho, možná trochu delší než to první. Zdálo se mi, že kněz je bezradný, že neví, co říct. Vypadalo to tak, jako by v hlavě hledal nějaké myšlenky nebo se modlil za vnuknutí, aby mohl vysoukat nějaká slova, která by mi přinesla úlevu. Nakonec pronesl následující větu: „Víš co, Péťo, celé nebe se těší z tvého štěstí." A po chvíli ještě dodal, abych se za pokání pomodlil jakousi modlitbu. To mě naštvalo. Byl jsem úplně mimo z toho, co mi řekl. Za prvé: Jaké nebe se těší? V žádné nebe jsem přece nevěřil. Za druhé: Jakým mým štěstím se to nebe těší? Jsem přece nešťastný, závislý, samotný, nemilovaný, zruinovaný, všechno se mi sesypalo, ztratilo pro mě smysl, a ten kněz na mě přijde s větou: „Celé nebe se těší z tvého štěstí." Cítil jsem se podvedený. Myslel jsem, že každému, kdo sem přijde, říkají ti kněží stejné slogany: „Bůh tě miluje." „Bude to dobré." Měl jsem chuť vstát, tomu knězi vynadat a utéct z toho divného místa. Teď, když to popisuji, děkuji Bohu, že jsem to neudělal. Děkuji mu, že jsem zůstal až do konce a dočkal se nejdůležitější chvíle svátosti smíření.

Zázrak milosrdenství

Hodně lidí se zaměřuje na to, jak se duchovní vyjádří k jejich hříchům, jestli je potěší, nebo pokárají. Pro mnoho z nich je postoj kněze základem té svátosti. Tak tomu ve skutečnosti není. Kdyby kněz řekl něco zcela bezvýznamného, nebo kdyby dokonce neřekl nic, kdyby byl větším hříšníkem než my sami – to není podstata zpovědi, to opravdu není tak závažné. Nejdůležitější je závěrečná chvíle, kdy začíná formulka kněze, kdy my vyjadřujeme lítost a on nám odpouští hříchy mocí svého kněžského svěcení jménem Nejsvětější Trojice. Nebyl jsem si vůbec vědom toho, co se mělo stát, byl jsem přesvědčen, že už se všechno odehrálo, že „krabička poslední záchrany" se ukázala jako atrapa, že mi „vymyšlený Bůh katolíků" nepomohl a nezpůsobil zázračné uzdravení mé duše. To by se stalo, kdybych nepočkal až do konce.

Po vyslovení věty, že se celé nebe těší mým štěstím, přešel kněz k následujícímu bodu, poprosil mě, abych hříchů litoval. Navenek mě ta prosba zarazila, ale kdesi uvnitř sebe jsem začal celou svojí vůlí skutečně litovat všeho, co jsem před chvílí vyznal. Poté byla jakási krátká modlitba, kterou vyslovil, načež se stalo něco, co jsem nečekal. Skrze mřížky zpovědnice bylo vidět soustředěnou tvář kněze. Poslední větu pronesl s takovou přesvědčivostí a s takovou svatostí, jako by to nebylo jeho slovo. Jako by byl jenom nástrojem, jehož prostřednictvím je vyslovuje Někdo mocnější než celý svět. Jako by jenom sám sebe propůjčil k tomu, aby se skrze něj událo to veliké mystérium. Připadalo mi, že se zastavil čas, že něco mocného, a přitom nekonečně dobrého, na mě soustředilo celou svou pozornost. V jistou chvíli jsem pocítil, že pro Někoho jsem nejdůležitější na celém světě, a že tato věta byla stvořena pro mě. Kněz vyslovil velmi výrazně slova odpuštění hříchů: „Odpouštím ti hříchy ve jménu Otce, i Syna i Ducha Svatého." Potom jsem jenom uslyšel trojí zaťukání jako znamení, že může přijít další člověk k tomuto tajemnému prameni, a jako znamení, že pro mě už je to konec – že už mohu odejít jiný, svobodný, ospravedlněný. Byl jsem celý zalitý slzami, plakal jsem, ale doopravdy jsem nevěděl, proč pláču. Cítil jsem, jako by nějaká nejčistší voda vymývala všechnu špínu, všechny nánosy z mého nitra. Šel jsem přes kostel a cítil se obnažený, jako bych byl fyzicky úplně nahý, ale přitom nepociťoval stud. Můj vnější vzlyk nebyl ničím ve srovnání s tím, co jsem prožíval uvnitř. Cítil jsem obrovskou volnost, jako by mě někdo vytáhl z vězení nebo jako kdybych vyšel z temného sklepení na zelenou louku, kde slunce intenzivně svítilo. Cítil jsem se, jako by mi někdo vyrval mé prohnilé, zrezavělé, zraněné hříšné srdce a vložil nové, životem tepající srdce nemluvněte, které se teprve narodilo a je zcela zdravé a nevinné.

Během zpovědi jsem Bohu odevzdal své hříchy, které ve chvíli rozhřešení utonuly v oceánu nekonečného milosrdenství. Výstižně to vyjadřují slova Pána Ježíše z *Deníčku* svaté Faustyny: „Piš, říkej o mém milosrdenství. Řekni duším, kde že mají hledat útěchy, to znamená v tribunále milosrdenství; tam jsou největší zázraky,

které se neustále opakují. K získání tohoto zázraku není třeba podniknout dalekou pouť ani konat nějaké vnější obřady, nýbrž stačí s vírou přistoupit k nohám mého zástupce a vypovědět mu svou bídu, a zázrak Božího milosrdenství se plně projeví." (*Deníček* 1448) Přesně to jsem prožil i v té chvíli a byl jsem hrozně moc potěšen, poněvadž jsem vyznal všechnu svoji bídu Ježíšovu zástupci, kterým je kněz sedící „v tribunále milosrdenství". Nebyl jsem v žádné významné svatyni, ani jsem nevykonal za pokání žádnou dlouhou pouť, ani jsem se nezúčastnil žádného obřadu, vždyť jsem přece neznal ani Otčenáš. Přišel jsem do obyčejného farního kostela, kde byli ti nejobyčejnější kněží, a zázrak Božího milosrdenství se uskutečnil v celé plnosti. Můj prožitek nebyl způsoben žádnými lidskými, psychickými činiteli. Nic takového – všechno se změnilo, když nade mnou kněz udělal znamení svatého kříže a odpustil mi hříchy, tehdy se zázrak uskutečnil v naprosté plnosti. Přesvědčil jsem se o tom v následujících měsících, protože v oné chvíli jsem absolutně nevěděl, co se to děje.

Předchuť ráje

Slavnost eucharistie trvala, zaujal jsem tedy místo v lavici. Na začátku jsem ještě koutkem oka zahlédl pohledy lidí směřující na moji stranu, ale pak jsem byl vtažen do svaté liturgie. Cítil jsem, že jsem účastníkem něčeho velikého. Zahleděl jsem se na oltář a pozorně sledoval každý pohyb kněze; bylo to tak tajemné a fascinující. Jen samotný pohled způsoboval, že jsem se sytil duchovně a nechtěl jsem, aby to skončilo, cítil jsem se bezpečný. Nenapadlo mě, že v průběhu té mše na mě ještě něco čeká. Během půlhodiny jsem měl tolik pozitivních dojmů jako nikdy předtím. Bůh překračuje naše očekávání a je schopen nám dát tolik, že to nejsme schopni pobrat. Dělá to proto, abychom rozdávali a směřovali na jiné obdržené milosti. Můj milovaný Otec připravil pro mě, svého marnotratného syna, neobvyklou hostinu. I přesto, že jsem toho nebyl hoden, protože jsem vedl divoký život, přestože už jsem byl na úrovni zvířete a živil se jako ten vepř zbytky a slupkami, Otec shlédl na moji bídu, kterou jsem vyznal jeho zástupci.

Nastalo ticho, všichni věřící klečeli, kněz pozvedl bílou Hostii a pronesl slova: „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa. Blahoslavení, kdo jsou pozváni k hostině Beránkově." Po těch slovech lidé cosi zamumlali pod nosem, já jsem samozřejmě nevěděl, co říkají, tak jsem mlčel. V hlavě mi zůstalo jen těch pár slov: „Blahoslavení, kdo jsou pozváni..." Byl jsem oslněn. Pomyslel jsem si, že to přece jde o mě, že to já jsem byl pozván. Protože když jsem dnešního rána seděl v drogovém opojení a v bídě hříchu, přišla mi do hlavy myšlenka, že bych měl jít do kostela. „To Bůh mě pozval!" málem jsem vykřikl radostí a nadšením. A jestliže jsem byl pozván, jsem i blahoslavený – přece takhle to ten kněz řekl. Ale co to znamená, „blahoslavený"? Byl jsem tak zahloubán do toho všeho, že jsem málem propásl to nejdůležitější: lidé vstávali a v průvodu šli ke knězi, který rozdělo val svaté přijímání. Pomyslel jsem si, že já také vstanu a přijmu Přijímání. Nevěděl jsem tak docela, o co tady jde a proč se ten bílý Chléb přijímá. V té chvíli jsem věděl jen to, že v církvi je taková tradice. Od devíti let, po slavnosti prvního přijímání, lidé přijímají ten oplatek – a tím moje eucharistické znalosti končily. Nevěděl jsem, že katolíci věří, že v tom bílém Chlebu je přítomný sám Bůh. Když jsem šel směrem ke knězi, pozoroval jsem lidi, abych věděl, jak se mám chovat. Nakonec přišla chvíle, kdy starší kněz pokročil ke mně, vyňal z kalicha bílou Hostii a udělil mi Pána pánů a Krále králů, jak řekl svatý Tomáš Akvinský. Když jsem přijal svaté přijímání, přijal jsem také víru v to, že před chvílí Bůh všemohoucí – Ježíš Kristus, narozený z Panny Marie, umučený, přibitý na kříž za moje hříchy a zmrtvýchvstalý, přišel do mého srdce, aby v něm bydlil a vysvobodil mě z moci ďábla a hříchu. To byla nejkrásnější chvíle v mém životě, předchuť ráje. Chtěl jsem zpívat a velebit Boha; přestože ze mě nevycházel žádný hlas, vím, že mé upřímné ticho v hloubi srdce bylo pro Ježíše nejkrásnějším hymnem chvály.

V Eucharistii jsem objevil zdroj živé vody, plynoucí z Ježíšova Srdce a přítomný ve svatostánku. Duchovní voda, která byla přítomna ve svaté Hostii, uhasila moje nejhlubší touhy. Poněvadž Ježíš říká v evangeliu: „Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit." (Jan 6,35) Toho dne jsem nalezl lék na trýzeň svého žití. Po všechny roky jsem hledal to, co by mohlo způsobit, abych byl šťastný. Domníval jsem se, že tou zlatou pilulkou jsou drogy, alkohol, pornografie, agrese a peníze. Ale jenom Ježíš mi dal úplné štěstí, dal mi důkaz své lásky, lásky ukryté v kousku chleba – v Eucharistii.

Toho dne jsem se cítil velmi důležitý a výjimečný. Poprvé po dlouhé době jsem vnímal, že něco znamenám, že na této zemi nejsem náhodou, že můj život má smysl. Našel jsem svoji důstojnost, svoji identitu milovaného a nádherného syna Ježíše Krista, dědice nebeského království. A o to jsem se rozhodl se s tebou podělit.

Možná to čteš a necítíš se být nádherným, Bohem milovaným. Pokud to tak je, znamená to, že naslouchás víc hlasu světa než hlasu evangelia. Chci ti říct, že přesto, že tvůj život je těžký, přes všechny hříchy, které jsi v životě spáchal, přes všechny rány, které ti způsobili druzí, jsi neobyčejně důležitý, jsi milován Tím, který za tebe zemřel, který vzal na kříž špínu tvého života a všechno smetí, které tě ničí. On tě miloval nejvíc, protože „nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele" (Jan 15,13). Stačí jenom, že z hloubi srdce zavoláš jako slepý Bartimeos: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou hříšným!" Půjdeš ke zpovědi s vírou a zkroušeností – a zažiješ odpuštění hříchů. Potom, když s očištěným srdcem přijmeš Ježíše v Eucharistii, budeš smět říct se svatým Pavlem: „Nežiji už já, žije ve mně Kristus."

A víš, že se Bůh stal vězněm svatostánku a prosí, abychom mu věnovali aspoň chvíli? On tam je, čeká, chce nás zasypat milostmi a požehnáním. Když přijmeš svaté přijímání, v tvých žilách už neproudí tvoje krev, ale Krev Spasitele prolitá za nás! Dá se říct, že ty jsi chodícím svatostánkem, přechovávajícím Boha ve svém srdci. Není snad Boží láska ohromná?

Pokud jsi na to ještě nepřišel, udělej všechno pro to, aby ses k tomu dostal! Ještě dnes, bez zdržování, leť, spěchej ke zpovědnici, abys zažil tu lásku, která se tam stále vylévá. A pak o tom mluv, vyprávěj, co jsi zažil, všem, kteří žijí v temnotách a utápějí se v zoufalství. Protože – kdo, když ne ty?

Piotr
Milujcie się! 1/2014
Překlad podle Světla 43-44/2014

The Church Today and Tomorrow

In presenting the Church to the men and women of our time, the Second Vatican Council kept well in mind a fundamental truth, one we should never forget: the Church is not a static reality, inert, an end in herself, but is on a continual journey through history, towards that ultimate and marvelous end that is the Kingdom of Heaven, of which the Church on earth is the seed and the beginning (see Dogmatic Constitution on the Church *Lumen Gentium,* n. 5).

When we turn to this horizon, we discover that our imagination falls short, hardly able to intuit the splendor of a mystery which surpasses our senses.

And several questions spontaneously rise up in us: when will that final step happen? What will the new dimension which the Church enters be like? What will become of humanity then? And of Creation around us?

But these questions are not new, the disciples had already asked Jesus about them at that time: "When will this come to pass? When will the Spirit triumph over creation, over creatures, over everything ...."

These are human questions, time-old questions. And we too are asking these questions.

The Conciliar Constitution *Gaudium et Spes,* faced with these questions that forever resonate in the hearts of men and women, states: "We do not know the time for the consummation of the earth and of humanity, nor do we know how all things will be transformed. As deformed by sin, the shape of this world will pass away; but we are taught that God is preparing a new dwelling place and a new earth where justice will abide, and whose blessedness will answer and surpass all the longings for peace which spring up in the human heart" (n. 39).

This is the Church's destination. It is, as the Bible says, the "new Jerusalem," "paradise." More than a place, it is a "state" of soul in which our deepest hopes are fulfilled in superabundance and our being, as creatures and as children of God, reach their full maturity.

We will finally be clothed in the joy, peace and love of God, completely, without any limit, and we will come face to face with Him! (see 1 Cor 13:12).

It is beautiful to think of this, to think of heaven. We will all be there together. It is beautiful, it gives strength to the soul.

In this perspective, it is good to grasp the kind of continuity and deep communion there is between the Church in heaven and that which is still a pilgrim on earth. Those who already live in the sight of God can indeed sustain us and intercede for us, pray for us.

On the other hand, we too are always invited to offer up good works, prayer and the Eucharist itself in order to alleviate the tribulation of souls still awaiting never-ending beatitude.

Yes, because in the Christian perspective the distinction is not between who is dead and who is not, but between who is in Christ and who is not! This is the point of determination, what is truly decisive for our salvation and for our happiness.

At the same time, sacred Scripture teaches us that the fulfillment of this marvellous plan cannot but involve everything that surrounds us and came from the heart and mind of God.

The Apostle Paul says it explicitly, when he says that "Creation itself will be set free from its bondage to decay and obtain the glorious liberty of the children of God" (Rom 8:21).

Other texts utilize the image of a "new heaven" and a "new earth" (see 2 Pet 3:13; Rev 21:1), in the sense that the whole universe will be renewed and will be freed once and for all from every trace of evil and from death itself.

What lies ahead is the fulfillment of a transformation that in reality is already happening, beginning with the death and resurrection of Christ. Hence, it is the new creation; it is not, therefore, the annihilation of the cosmos and of everything around us, but the bringing of all things into the fullness of being, of truth and of beauty.

This is the design that God, the Father, Son and Holy Spirit, willed from eternity to realize and is realizing.

Dear friends, when we think of this magnificent reality awaiting us, we become aware of how marvellous a gift it is to belong to the Church which bears in writing the highest of vocations!

By Pope Francis
From the general audience
St. Peter's Square, November 26, 2014

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD. USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD. Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Picturesque Regions of Ancestral Homeland

Kokořín Castle

The interior of Kokořín Castle

Kokořín Castle lies in the middle of a nature reserve on a steep rocky spur above the Kokořín Valley, north of the village of the same name. Originally, a medieval fortress carved in the local sandstone was built there in the days of the King Jan Lucemburský. The first recorded mention of Kokořín dates from 1320. In the same year Sir Jindřich of Osměchov recieved Kokořín manor from the nobleman Hynek Berka of Dubá who – some time in the middle of 14th century - had the original castle built.

During the following centuries many prominent noble families owned Kokořín Castle for brief periods. These include, in the 15th century, the well-known warlord Jan Řitka of Bezdědice, Sir Aleš Škopek of Dubá who owned the castle during the Hussite wars, the lords of Klinštejn, Beřkov of Šebířov, Kuplíř, and Hrzán of Harasov gained control in the first part of the 16th century. Eventually, the castle ended up back in the hands of the noblemen of Berka. After the battle on Bílá Hora the possessions of the Berka family were confiscated and bought by the Wallenstein dynasty. After the death of Albrecht von Wallenstein the Kokořín castle was placed in the possesion of the king

By the 16the century the castle failed to meet the demands of the current living standards and had fallen into disrepair. After the Thirty Years War, Emperor Ferdinand III even ordered the castle to be ranked among the so-called "cursed" castles – ones that might no longer be maintained. The castle deteriorated rapidly and in following years it was owned in turn by a whole series of landlords. According to legend, the castle even came under control of robber barons, including Petrovský of Petrovice who spread fear throughout the region.

By the end of the 19th century only ruins remained of the castle which, however, increasingly attracted the attention of a whole generation of poets and painters from the romantic period, e.g. K. H. Mácha, Josef Mánes and others. The castle entered into the general public's awareness in 1895, when a model of its ruins was displayed by the Club of Czech Tourists at a national ethnographic exhibition in Prague causing the castle to be partially open for tourists.

In the same year, the Kokořín manor, including the castle ruins, were purchased by Václav Špaček, a aristocrat from Starburg. He allocated a considerable amount of his finances to start complete reconstruction in 1911. Participants in the project for this imposing reconstruction were leading historians of the time (A. Sedláček, Z. Winter and Č. Zíbrt). The reconstruction was finished in 1918 by Václav's son Jan Špaček who enhanced the original conception from cultural-patriotic dedication to the role of family memorial. Despite some objections to the style of reconstruction, based on the spirit of Late Romanticism, the project represented the first complete preservation of a medieval ruin in Czechia and its recovery by the public. After 1950, based on the agrarian reform laws, the castle was nationalized by the communist government.

As late as in 2006, the castle was restituted to the hands of the Špaček family heirs. They intend to reassume the family tradition and keep this popular historical monument open to the public.

www.hrad-kokorin.cz

Photo on back page:
The Kokořín Castle in winter

